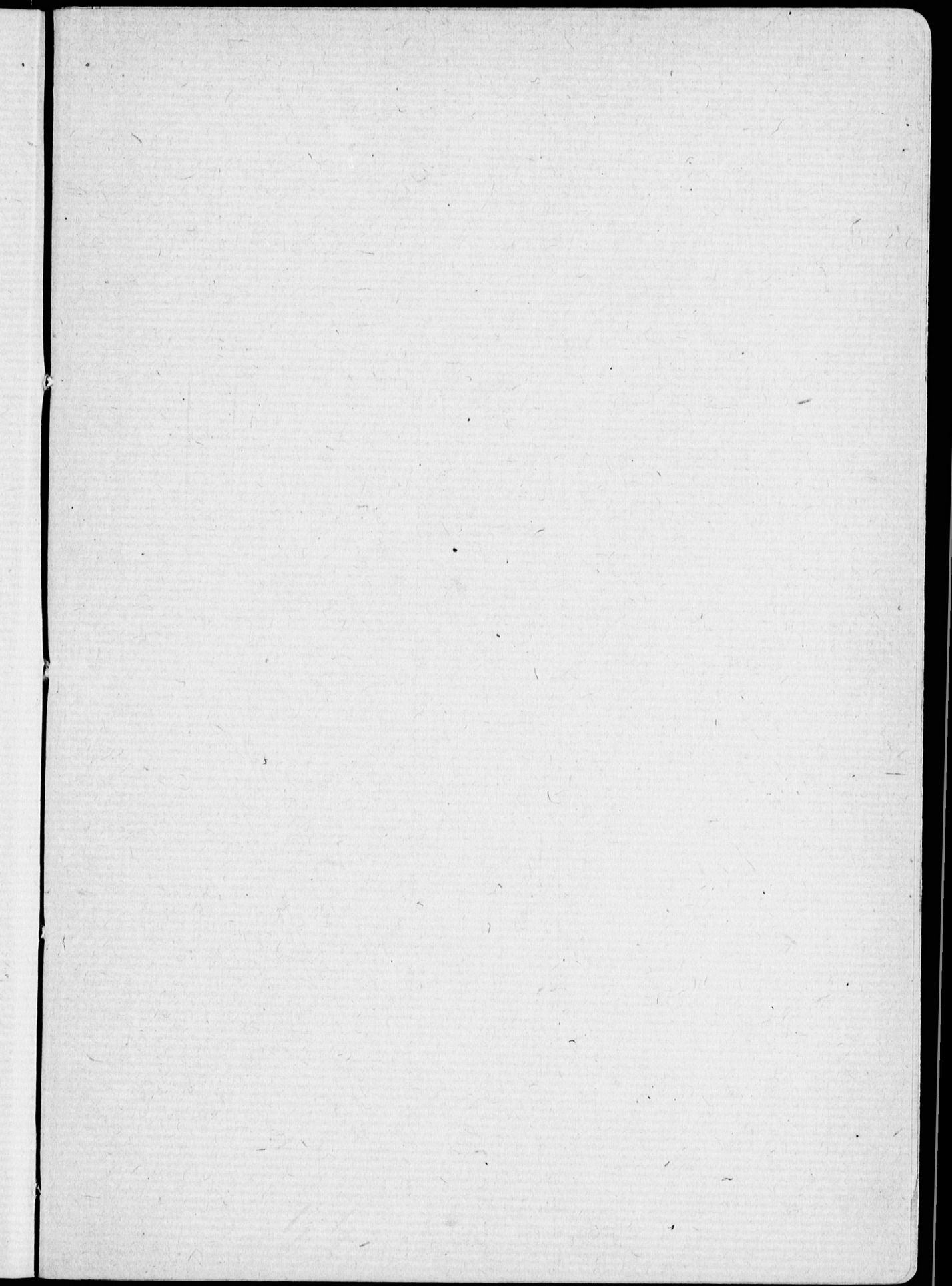

17Egen
Vak 14

270

„Hoedt uwe Kinderen!

DE JODENGRUWEL

TE

XANTEN;

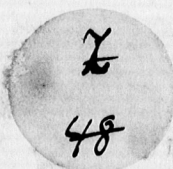
PA

EENE ZEER ACTUEELE BIJDRAGE TOT DE KENNIS VAN HET
AFGRIJSELIJKE BLOEDGEHEIM EN TOT DIE VAN
EIGENAARDIGE RECHTSTOESTANDEN
„FIN DE SIÈCLE”.

(Wordt uitgegeven voor rekening en verant-
woordelijkheid des schrijvers.)

3de EDITIE.

Prijs 30 cent.

GRAVE

FIRMA JOE. P. M. WITLOX, C. S.

1892.

RIJKSUNIVERSITEIT TE UTRECHT

2069 4497

Meyen 14-270

„Hoedt uwe Kinderen!

DE JODENGRUWEL

TE

XANTEN;

EENE ZEER ACTUEELE BIJDRAGE TOT DE KENNIS VAN HET
AFGRISSELIJKE BLOEDGEHEIM EN TOT DIE VAN
EIGENAARDIGE RECHTSTOESTANDEN
«FIN DE SIÈCLE».

(Wordt uitgegeven voor rekening en verant-
woordelijkheid des schrijvers.)

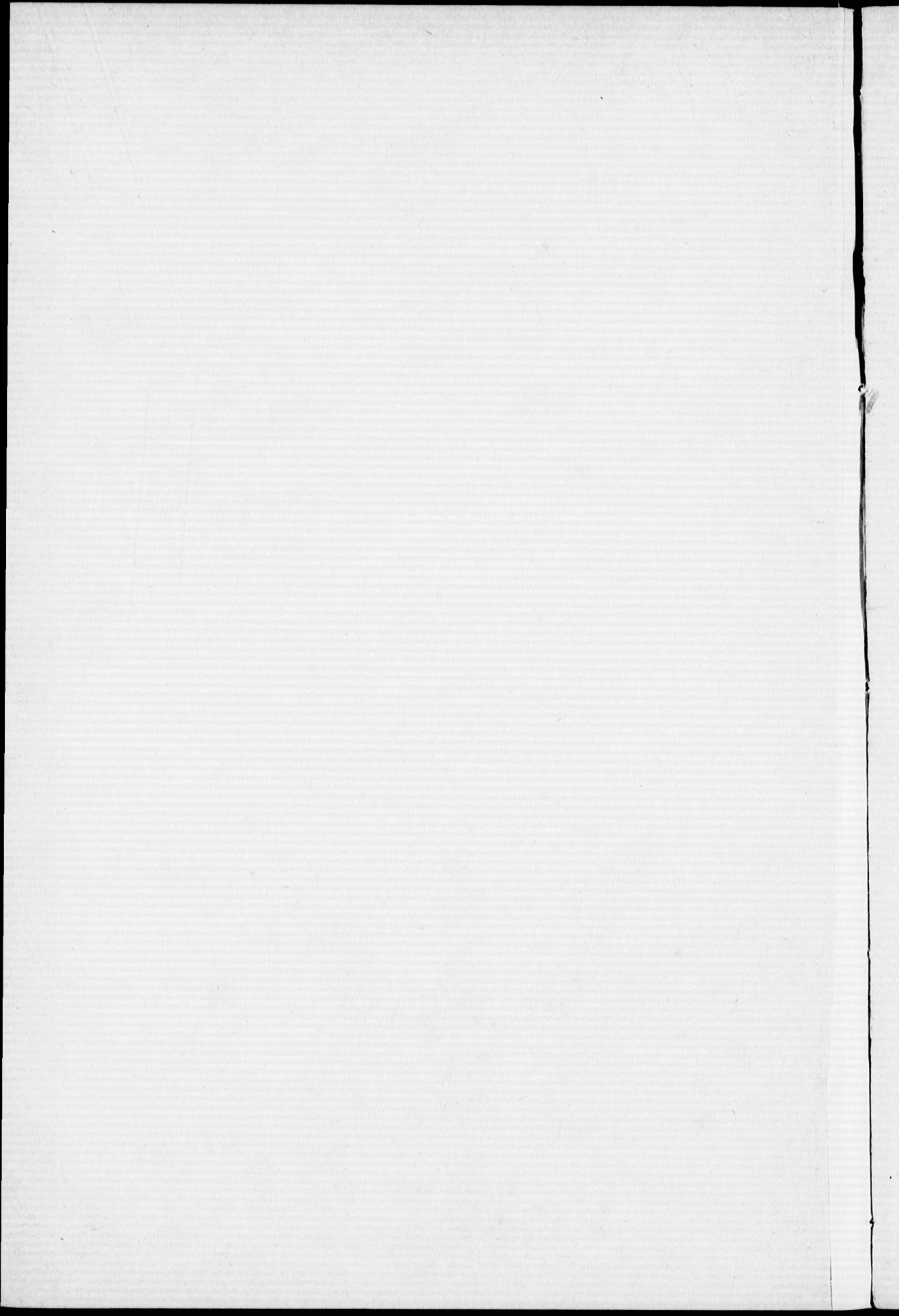
3de EDITIE.

Prijs 30 cent.

GRAVE.
FIRMA JOS. P. M. WITLOX, C. S.
1892.

In den avond van den 29 Juni 1891, omstreeks 6 uur, werd te Xanten ^{a/R}, in den koestal van het gemeenteraadslid *Küppers*, het geheel bloedeloze lijk gevonden van den vijfjarigen *Johann Hegemann*, zoon van een katholiek, eerzaam schrijnwerker.

Verscheidene onwraakbare getuigen verklaarden eenstemmig te hebben gezien, dat de oude vrouw van den daarnaast wonenden slager en voorzanger *Wolf Buschoff* het vermoorde kind 's morgens ten 10 ure haren winkel had binnengetrokken.

De openbare meening wees dra haar en haren man als de daders aan.

De Kleefsche rechtbank, die in alles zeer langzaam te werk ging, durfde niet onmiddellijk door een onverwijld huiszoeking en gevangenneming aan het dringend verlangen der bevolking voldoen.

Eerst na verloop van eenige weken, werd, op aandrang van Joodsche zijde, de Crefelder politiecommissaris *Forhülsdonk* naar de plaats der misdaad gezonden. En toen de poging om de verdenking tegen Buschoff over te brengen op een christen was mislukt, verscheen de Berlijnsche Kriminalkommissar Wolff ter plaatse, om de Joden van de zware vermoedens die op hen rustten, te ontlasten. Na verloop van eenige weken ijverig onderzoek verscheen de akte van beschuldiging tegen de familie Buschoff. Op Kerstavond werd zij echter, in weerwil van menig overtuigend bewijs harer schuld, in vrijheid gesteld, en van alle rechtsvervolgving ontslagen.

Alle Joodsche bladen, met de „Jüdische Presse” aan het hoofd, gaven haren lezers per bulletin kennis dezer groote „overwinning.”

Hoe deze echter in de hoofdstad beoordeeld werd blijkt ten duidelijkste uit de mededeeling van den onpartijdigen en zeker niet antisemitischen „Berliner Lokalanzeiger” :

„De onverwachte invrijheidstelling der slagersfamilie Buschoff te Xanten heeft in de rechtsgeleerde kringen algemeen verwondering gebaard.

't Was bekend dat de arrestatie geschiedde op grond van vele bewijsstukken, zorgvuldig verzameld door den commissaris Wolff, met uitdrukkelijke toestemming verleend door het Oppergerechtshof, het gerechtshof, en den dienstdoenden rechter van instructie.

Men moest dus wel aannemen, dat dientengevolge de uitspraak aan eene jurie was overgelaten.

Tot heden is van „nieuwe onthullingen”, waardoor die plotselinge invrijheidstelling werd veroorzaakt, niet het minste bekend. Op het verslag, door den Kriminalkommissar ingediend is geen acht geslagen. Met gespannen verwachting ziet men daarom de noodige ophelderingen te gemoet. Is Buschoff niet schuldig, wie dan? vraagt men zich onwillekeurig af.

’t Is te hopen, dat het bloedige raadsel niet onopgelost blijve.”

Zich daarbij aansluitend, zond de „Neue Deutsche Zeitung” te Leipzig een reeks artikelen de wereld in, die weldra in de «Kreuzzeitung», «Volk», «Staatsburger Zeitung», ja, zelfs in de regeeringsgezinde «Germania», en talrijke Centrumsorganen meest in extenso werden overgenomen.

Deze artikelen hielden een nauwkeurige behandeling in van de processtukken, en maakten, zoo in binnen- als buitenland, een pijnlijken indruk.

Overall in de groote steden des rijks, te Berlijn, Leipzig, Hamburg, Göttingen, enz, werden meetings belegd, waarin altijd ten slotte een motie met groote meerderheid van stemmen werd aangenomen, die den minister van Justitie dringend vermaande, tot spoedig en nauwkeurig onderzoek.

Een der voornaamste leden van ’t Centrum, de heer Fritze, zelve in ’t bezit van zeer gewichtige stukken tegen Buschoff, benevens de conservatieve afgevaardigde Stöcker dreigden met eene interpellatie.

Thans moest de heer v. Schelling wel handelend optreden.

De geheime Justizrat Vietsch werd weldra naar Kleef en Xanten gezonden, om zoo spoedig mogelijk een uitgebreid verslag uit te brengen van het gebeurde.

Sedert zijn echter reeds verscheidene weken voorbijgegaan — slager Buschoff zal waarschijnlijk (tot herstel van gezondheid?) aan gene zijde der grenzen luchtsverandering gezocht hebben, luidens een bericht der «Kreuzzeitung», — en nog altijd blijft eene officieele wederlegging in den «Reichsanzeiger» achterwege. Zelfs de anders zoo luidruchtige Synagoge-pers nam, op eenige schuchtere tegenwerpingen na der «National-Zeitung» en het «Berliner-Tageblatt», een volstrekt stilzwijgen in acht.

Vermoedelijk had zij van een gemakkelijk te raden zijde den wenk ontvangen, niet te boud te loochenen, ten einde geen olie op ’t vuur te werpen.

Midderwijl was de van alle kanten aangevallen rechter van instructie Brixius weer te Xanten opgedoken, om daar het eenmaal aangevangen onderzoek voort te zetten.

Hoe dit geschiedde, en welke omstandigheden bij de beoordeeling van dit sensatie-proces in aanmerking komen, is op te maken uit de hier weergegeven authentieke onthullingen der «Neue Deutsche Zeitung».

Aan den lezer — Katholiek of Protestant — is het overgelaten, een zelfstandig oordeel te vormen over de houding, de gedragslijn der betrokken ambtenaren.

Uit Frankfort ^{a/M} schrijft men aan de Neue Deutsche Zeitung:

„Hier komt een soort van Joodsch Sanhedrin samen, van wege den Xantenschen moord, welke zaak vreemd genoeg, na een lang gerekt onderzoek, is geëindigd met de invrijheidstelling van de zeer verdachte slagers-familie Buschoff.

Bij de hier woonachtige rijke Joden werden reeds in Novembre gelden ingezameld, ten einde de familie Buschoff een «beter tehuis» te kunnen verschaffen, en om haar aan de «barbaarsche vervolgingen» aan den Nederrijn te onttrekken. Over het algemeen heeft de Xantensche moordgeschiedenis het gansche Jodendom ten zeerste verontrust, en in beweging gebracht.

In ieder geval heeft de Berlijnsche kriminalkommissar Wolff verpletterende, door onwraakbare getuigen bevestigde bewijsstukken en verklaringen vergaard.

Wolff's overtuiging was zoo diep gevest, zijn bewijsschat zoo onwederlegbaar, dat het Oppergerechtshof verklaarde: «Er is niets tegen in te brengen, arresteer den slager en zijne familie».

Nu echter worden eensklaps die bewijzen ter zijde geschoven, en Buschoff komt naar Xanten, om daar het overige zijner dagen, als beschermeling van het Rabijnendom, in de beste gezondheid te slijten.

Het is bekend, dat tegen iemand anders hoegenaamd geene verdeningen bestaan. Hoe is de handelwijze van het Kleefsche gerechtshof te verklaren?

Indien Buschoff het kind niet vermoordde, wie is dan de moordeenaar? Wellicht de brave, eerwaardige vader, een vroom katholiek, zooals de Joden met de hun eigen vindingrijkheid beweren? Of wel die slechte Antisemieten, om den armen Hebreëuwers een strik te spannen? Wie lost dat raadsel op?! Het bloed van den vermoorden knaap roept ten hemel om wraak.

Zoo Buschoff onschuldig ware, hetgeen naar Wolff's ontdekkingen onmogelijk is, dan had men ook zijne vrijspraak moeten overlaten aan de Gezworenen. Zooals het nu eenmaal met de zaak stond, mocht men nimmer de verdachten onttrekken aan hun natuurlijke en bevoegde rechters, door hen in vrijheid te stellen.

Dit laatste kon slechts eenen glimp van rechtvaardigheid verkrijgen, door gewichtige juridische aanvoeringen, b. v. de bekentenis van een derde.

Daaromtrent heeft men echter niets vernomen.

Wat men van af den beginne vreesde, is nu geschied.

De slager Buschoff is op vrije voeten, terwijl toch een 20 tal geloofwaardige getuigen tegen hem de meest bezwarende verklaringen aflegden.

Zijn alibi, waarop hij nog altijd steunde, bleek na de nauwgezette onderzoekingen van den inspecteur van politie Wolff van Berlijn, spoedig onhoudbaar en «gemaakt».

Buschoff, die steeds kortweg loochende, werd overtuigd, dat hij den geslachten knaap Joanchen Hegemann nog weinige uren voor het vinden van het gansch bloedeloze lijke op gruwzame wijze had getuchtigd, wijl hij hem verdacht, met een beitel een hem behoorenden grafsteen te hebben beschadigd. Buschoff dreef handel in zulke grafsteen, of liever, hij liet ze voor eigen rekening door een christen-beeldhouwer vervaardigen.

Slechts weinige uren, na de tuchting, die in waarheid zijn eigen zoon Siegmund Buschoff had verdiend, vond men, twintig schreden van het slachthuis verwijderd, in een koestal, die door Buschoff als doorloop

gebruikt werd en waarin hij zich wel meer ophield dan den eigenaar lief was, het lijkje van den sinds kort vermisten, levenslustigen knaap.

Het lag daar op de zijde, met uitgespreide beenen, en met een cirkelvormige, door eene geoetende hand toegebrachte wonde aan den hals.

Dokter Steiner gaf bij de lijkschouwing als zijne meening te kennen, dat slechts een man van 't vak met een slagersmes den lagen moord gepleegd kon hebben.

Dra ook wees de volksmeening Buschoff als den moordenaar aan, te meer, wijl hij door zijn uitlatingen omtrent een en ander de aandacht op zich vestigde.

Alle verdenking van zich willende afwerpen, begaf hij zich naar den burgemeester, om zijn gevangenzetting te eischen, om, zooals hij er sluw bijvoegde, zijne onschuld te kunnen bewijzen.

Door deze en dergelijke kunststukjes gelukte het hem ook inderdaad, de zeer langzaam voortwerkende gerechtelijke overheid zich van den hals te houden, tot de heer Wolff van Berlijn aankwam. Deze wist, na wekenlange onderzoekingen, ondanks de aanvankelijke weigering der rechterlijke macht, door het verschaffen van onbetwistbare bewijzen te bewerken, dat Buschoff en zijne huisgenooten werden gearresteerd.

Over den kleinen grafheuvel heen slingert zich reeds de klimop en, — wie kan het begrijpen? — het geheim dezer bloedige misdaad zal niet worden ontsluit.

Wat te Kleef en elders intusschen geschied is, hierover moeten wij, die ons de ontwarring van dit smerige kluwen ten taak stelden, om zekere redenen voorloopig het stilzwijgen bewaren. Aan den ganschen Nederrijn heerscht één en dezelfde meening over deze zeer bevreemdende procedure: algemeen wordt slager Buschoff, voor wien klaarblijkelijk het geheele Jodendom in de bres sprong, voor den moordenaar gehouden.

In den vorm van een algemeen, krachtig protest moet uitdrukking worden gegeven aan de diepgewortelde overtuiging, waar voor de grond gelegd werd door talrijke verpletterende bewijzen. Waarom heeft men onze gezworenen verhinderd, op rechtsgeldige wijze uitspraak te doen tusschen de bewijsvoering van den heer Wolff en de opvatting der rechterlijke ambtenaren?

Waarom bewaart men zelfs na de treurige ondervindingen van Skurz ten minste niet den schijn?

Duizenden onschuldigen worden jaarlijks door onze gerechtshoven, dikwijls op grond van de vaagste beschuldigingen, vele maanden lang in voorarrest gehouden en voor de jury gebracht.

Waarom moet nu juist met den slager Buschoff, voor wien geheel Israël is opgekomen, eene zoo zonderlinge en tot erge vermoedens aanleiding gevende uitzondering gemaakt worden? Onze heeren rechters zijn waarlijk niet gewoon, zooveel eerbied te toonen voor de individuele vrijheid.

Men houdt tegenwoordig in den rechtsstaat Pruisen zelfs onbesproken, eerwaardige mannen dikwijls wegens belediging maanden lang in arrest, eischt, met tegenzin wijkend voor de openbare opinie, hooge, vaak niet te verschaffen borgstellingen. Ja, niet zelden neemt men blijkbaar

onschuldigen in hechtenis, die dan later eerst bij de uitspraak der jury als niet schuldig worden ontruikt aan de klauwen der justitie.

En in Xanten hebben wij met eenen moord te doen, in welke zaak een beroemd en ervaren kenner van het lijfstraffelijk recht het schuld-bewijs geleverd heeft; waar meer dan een dozijn getuigen onder eed Buschoff bezwaren, en waar — wijl daar nooit vroeger antisemitische stroomingen hebben geheerscht — iedere hartstochtelijke vooringenomenheid volstrekt is uitgesloten.

Is de beschuldigde slager, die thans het stof van de voeten schudt, werkelijk onschuldig, zooals men in Kleef beweert, welnu, laat ons dat dan weten door de uitspraak der alleen bevoegde jury.

Rechters van instructie zijn ook slechts mensen, die dwalen kunnen, en daar de wet ons goddank, de instelling der jury verzekert, zoo verstoute zich niemand, zonder gewichtige redenen, hare wettelijk voorgeschreven werking te ontduiken.

Bestaan er hier zulke zwaarwichtige redenen? Inderdaad? Welnu, voor den dag er mee!

Waarom toch dit zonderlinge zwijgen, dat schelden op het antisemitisme, dat dezen „ritueelen” moord natuurlijk uitgevonden heeft?

Of moet het schandaal Bleichröder misschien in Kleef en Keulen een waardigen tegenhanger bekomen?

Hier betreft het een menschenleven, een laaghartigen moord. De openbare veiligheid en het volksgeweten, zij eischen dat er iets gedaan worde.

Is Buschoff, wat wij stellig ontkennen, niet de moordenaar, bewijst het ons dan door de uitspraak van twaalf mannen uit het volk.

Voor de uitspraak der jury zal elke aanklacht verstommen. Moet de arme familie Hegemann, die door de Joden op de ongehoordste en schandelijkste wijze belasterd is, van meening blijven, dat er in Pruisen slechts recht te krijgen is voor rijken en aanzienlijken? Moet het bloed van hun zoontje ongewroken blijven?

Met te meer spanning zien wij het antwoord der betrokken rechterlijke macht te ontmoet, daar verscheiden Xantener Joden voorzegd hadden, dat Buschoff nog vóór Kerstmis in vrijheid gesteld zou worden.

Eén dag voor Kerstmis — wat een teedere bezorgdheid voor den gevangenen slager — is deze zonderlinge profetie inderdaad in vervulling gegaan.

Nooit heeft de justitie minder goed rekenschap kunnen geven aan de openbare meening dan bij dit zonderling moordproces.

Toen de politiecommissaris Wolff zijn onderzoek gesloten had, verscheen te Xanten de «Oberstaatsanwalt» uit Keulen, en de eerste «Staatsanwalt» uit Kleef, waarschijnlijk ingevolge een ambtelijke opdracht des heeren Wolff, ten einde zijn bewijsstukken voor 't laatst op het terrein van den moord te onderzoeken.

Daarbij waren meer dan een dozijn getuigen uitgenoodigd, waaronder ook de dienstmeid Dora Moll, de getuige Mölders, de knapen

Heister en Kernder, van welke de drie laatsten «den 29 Juni tegen 10 ure voormiddag gezien hebben, hoe vrouw Buschhoff met eigen hand door de winkel deur den knaap Joanchen Hegemann in haar huis heeft getrokken».

Een der jongens was te voren door de geestelijken, die hem hadden onderwezen, als zeer waarheidslievend en geloofwaardig geprezen en aanbevolen. De andere knaap geniet nog geen godsdienst onderricht. Alle pogingen om in dezen tegenwerpingen te maken, leden schipbreuk. Zij stonden ter goeder naam en faam bekend.

Naar het uitlaten der Joden, die aarde en hemel bewogen, was de getuige Mölders een dronkaard; 't is echter een feit, dat hij dit *niet* is, en zich verheugen mag in de algemeene achting.

Het getuigenverhoor begon, en reeds bij den eersten kon men, volgens aanwezigen, merken, dat de «Oberstaatsanwalt» niet langer bij zijn vroegere terughoudendheid wilde volharden.

Bij den zesden getuige was het lot der Buschoffs beslist, en de politiecommissaris Wolff bracht de familie, onder luid gejubel der bevolking, over naar Kleef.

De aangevoerde bewijzen waren alzoo krachtig genoeg voor de heeren «Staatsanwalten» om te leiden tot een gevangenzetting, ofschoon zij te voren niets van een arrestatie der Joden hadden willen weten. 't Was onwederlegbaar vast, dat de vermoorde knaap om 10 ure in 't huis van Buschhoff was binnenge trokken.

Dit is het hoofdpunt van het tot zoover gebrachte onderzoek.

Om half elf ure werd het kind reeds vermist.

Men zocht het overal. En omtrent 6 ure vond het de dienstmeid Dora Moll in Küppers' schuur, in den koest al vermoord, en naar de regelen der kunst geslacht. En om 12 ure, toen zij de koeien voederde, had zij het nog niet gezien. Het kind is derhalve tusschen 12 en 6 ure in den stal gebracht, waarschijnlijk met het doel, om het 's avonds door de altijd openstaande deur naar den Rijn of ergens anders heen te brengen. En trots dit alles heeft er geene huiszoeking plaats in de slachterij van Buschhoff, welke door eene achter deur met de plaats waar het lijk gevonden is middelijk in verbinding staat!

Zou dit, daar gelaten vele andere gewichtige zaken, alleen niet genoeg kunnen zijn, om den slager met vrouw en kind voor de gezwo renen te brengen?

Het zou te ver voeren, wilden wij hier alle verzwarende omstandigheden bijeen brengen, welke Buschoffs schuld onbetwistbaar maken. Zijne verdediging, tot opstelling waarvan men hem helaas dagenlang den tijd had gelaten, bewees duidelijk een knoeiboel te zijn, waardoor de politiecommissaris Wolff zich echter niet liet verschalken.

Door de, eerst een kwartaal na het plegen der misdaad, thans gevolgde arrestatie van Buschhoff hebben ook de „Staatsanwälte" de onhoudbaarheid moeten inzien van deze proeve van invrijheidstelling.

En nu zijn diezelfde heeren teruggekomen, en bejiveren zich den «ongelukkigen» slager die het «onmogelijk geweest kan zijn», welgemoed op vrije voeten te stellen!!

Van een voorloopige vrijlating of waarborg kan, bij een hoofdaanklacht als deze, geen sprake zijn.

Het is dus — het klinkt ongelooflijk — slechts om een uitstel der behandeling te doen geweest, zonder verder eenige reden op te geven! En de vraag dringt zich op: Wie waren die heeren «Anwälte», die dit kunststuk uitvoerden?

Bereids werden die namen neergeschreven, met een gansche rij uitroepingsteekens achter zich.

Dringend behoeven al deze donkere punten noodige opheldering, te meer nog, wijl de Joden altijd weer veronderstellen, te doen te hebben met een zweepzieke, Katholieke bevolking.

In waarheid, ik geloof, dat er tusschen Rijn en Weichsel geen vreedzamer en — waarop 't vooral aankomt — meer schrandere volk te vinden is dan in Xanten.

De inwoners zijn zoowel op politiek als op godsdienstig gebied extra-liberaal, en de daar wonende Joden, die nu als ratten naar alle windstreken vluchten, pleegden Xanten tot 1891 een Dorado te noemen. Geen enkele wanklank heeft ooit de goede verstandhouding verbroken.

Er kan dus hoegenaamd geen sprake zijn van anti-semitische drijfverijen, hoewel de Joden gaarne het tegendeel willen doen gelooven. Dat de Nederrijnsche bevolking vandaag, na zulke pijnlijke ervaringen, zoo bepaald houdt van die Aziatische gasten, dat zij blijft aandringen op het verder onderzoek der zaak tegen Buschoff, zijne vrouw, zijn dochter en het zoontje Siegmund, dat zal ieder wel begrijpen.

Des te meer teeknend moet het schijnen, als men verneemt, dat de Joden het zelfs gewaagd hebben den voortreffelijken regeeringspresident te dreigen met den toorn des heeren Herrführer, zoo hij geen einde maakt aan de algemeene onrust en opgewondenheid! En hij heeft zich beijverd, de gendarmerie uit de omstreken van Xanten te verzamelen, om Buschoff, toen hij nog in vrijheid was, een soort van garde d'honneur ten dienste te stellen."

Heden kwamen, na Kleef bezocht te hebben, de eerste «Staatsanwalt» Baumgart aldaar, de «Oberstaatsanwalt» Hamm uit Keulen en de geheimraad Vietsch van het Ministerie te Xanten bijeen, om op de plaats van den moord zelve verdere onderzoekingen te doen.

Slechts twee hoofdgetuigen werden gehoord, benevens de dienstmeid van Küppers, Dora Moll, en de arbeider Mölders, terwijl van de lange rij der overige getuigen, zonderling genoeg, geen nota werd genomen! Noch de beide knaapjes Heister en Kernder, noch de koperslager Ullenboom, dokter Steiner, koetsier Johann Mallman, kriminalkommissar Vorhülsdong, beeldhouwer Wesendrup, de arbeiders Meursen en Schmelzer, vrouw Windhüs, de ouders van het vermoorde kind, de schrijnwerker Hegemann en zijn echtgenoot Cecilia, geboren Knippenberg, e. a. zijn opgeroepen.

Ieder onpartijdig mensch moet het bepaald bevreemden, dat de politie-inspecteur Wolff, aan wien van af den beginne de leiding van het onderzoek was opgedragen, ook thans afwezig was.

De Commissie nam de gesteldheden voor Buschoff's woning, en in den koestal van Küppers nogmaals goed op, en deed de getuigen Mölders en Dora Moll voor hun oogen weder den weg maken, wat uit perspectieve en andere oogpunten van veel belang moest zijn voor de overtuiging.

De ministerieele gevolmachtigde kon zich daardoor overtuigen, dat Mölders bij 't voorbijloopen op den 29 Juni, zeer goed den arm van vrouw Buschoff gezien moet hebben, toen zij tegen 10 ure het kind den winkel binnentrok.

Dora Moll verklaarde opnieuw, op den bewusten dag van 10 tot half een ure zonder oponthoud met huiselijken arbeid, als met aardappel schillen enz. te zijn bezig geweest in het achterhuis van Küppers.

Daarbij had ze van half 12 tot half 1 ure de koeien gevoerd en gemolken, en toen den weg over de plaats, waar om 6 ure het lijk gevonden werd, driemaal gemaakt.

Eens heeft ze zelfs daar stroo genomen; de melkemmiers waren vol, en nu moest ze andermaal de plaats in kwestie passeeren, en dat wel midden op den dag, zoodat daaruit onbetwistbaar volgt, dat het lijkje eerst na half 1 daar neergelegd kon zijn. Zij bevestigde verder wat ze vroeger gezegd had; hoe ze bij de avondvoeding der beesten om 6 uur met den voet tegen het lijk had gestooten, en zoc tot de ontdekking gekomen was.

Ook wakte, gedurende het verhoor, het barsche optreden van den „Staatsanwalt” Baumgardt tegenover de getuigen, die daardoor bijna in de war gebracht werden, algemeene verbazing. En dezelfde heer „Staatsanwalt” toonde zich bij een vroegere gelegenheid zoo galant ten opzichte van Buschoff's dochter.

Deze onbeschofte bejegening werpt een merkwaardig licht over die vreemde manier van handelen.

Of was hij daarom zoo vertoornd op de getuigen, om dat door ons toedoen het duidelijk gebleken is, dat hij, na het vinden van het lijk op Maandag 29 Juni, eerst acht dagen later ter plaatse der misdaad verscheen?

Waar het op strafzaken aan komt is het Kleefsche gerecht anders direct bij de hand; wat kan dan toch oorzaak zijn van deze onvergeeflijke nalatigheid!

Was het misschien daarom, dat Baumgardt zich heden door zijn hartstocht liet vervoeren, nu hem te binnen schoot, dat hij Maandag 6 Juli, in plaats van Buschoff's woning van den kelder tot den zolder te doen doorsnuffelen, zich tevreden stelde met een oppervlakkige opname?

Of gedacht hij dat deze latere naspeuringen beter gevolg zouden hebben, als ook „assessor” Cläßen (Kleef) de stadsgeneesheer van Mörs, de stadsheelmeeester von Orsoy en dokter Rennings, de oorspronkelijke gerechtelijke commissie, mede aanwezig waren?

In alle geval, 't is begrijpelijk als men in Xanten of Kleef zegt: Hij is sinds eenige dagen zoo in zich zelve gekeerd!

De getuigen bedienden zich bij het verhoor van het platduitsch, wat den heer Baumgardt niet welgevallig scheen. We hopen, dat de ministerieele afgevaardigde dit punt in zijn officieel vertoog beantwoordend, naar waarde zal schatten.

Anders plegen toch de heeren „Staatsanwälte” zoo voorkomen en beleefd te zijn tegen de getuigen, in 't bijzonder, als zij met zoo'n brave, eerlijke lui*te doen hebben als in de zaak Buschoff. De stadsdokter en de stadsheermeester hebben hun verslag der lijkschouwing in overeenstemming met dr. Steiner moeten bevestigen, waaruit bleek: a) De cirkelvormige snede was door een geoefende hand met een vlijmend mes toegebracht; b) het lijk was tot in de hersenen volstrekt bloedeloos; c) andere teekenen eener onnatuurlijke geweldpleging waren er niet.”

De stadsarts heeft verder herhaald, dat naar zijn meening, niemand (!) weten kon, of die gevonden bloedsporen uitmaakten, dat juist daar het verbloeden plaats had, waar het lijk gevonden werd!!!

Hij had deze merkwaardige verklaring gemotiveerd met zomerhitte, tijdduur e. z. m. en bovendien beweerd dat een verdamping (!) van bloed niet uitgesloten was!

Met recht is hij daarover in Augustus door den te Xanten verschijnenden „Boten” aangevallen

De commissie had ook eens het oog moeten laten vallen op den boezelaar van het geslachte jongskén, die zich bij de bewijsstukken bevindt; deze alleen reeds legt een verpletterend getuigenis af tegen den slager Buschoff.

Dat voorschoot was slechts gedrenkt in het bloed der hooger gelegen borstdeelen, terwijl het andere deel van 't lichaam bloedeloos is

Blijkt daaruit niet dat het vermoorde Christenkind door den Joodschen dader boven een bos stroo of iets dergelijks is gehouden, en op die wijze is geslacht? Aan eenen voet waren ook nog bloedige sporen, maar geronnen bloed ontbrak echter, vreemd genoeg, overal!

Deze omstandigheid geeft insgelijks te denken.

En wat de aan den wánmolen, die neven het lijk stond, ontdekte bloedspatten betreft, zij zijn niet van den geslachten knaap, maar van den arbeider Meursen afkomstig, die bij 't gebruik van den molen, zich aan den vinger had gewond.

Daarbij gaat het slechts over bloeddruppels ter grootte eener erwt. Ieder vakman zou onder eede verklaren kunnen, dat het in den voorschoot en 't stroo gevonden bloed hoogstens een halfpond zijn kon.

Onwillekeurig vraagt men zich af: Waar blijven dan die andere 6 ½ pond bloed, daar een gezond kind ongeveer 7 pond bezit. De bezichtiging van den voorschoot zou ook bewezen hebben, dat de lage moordenaar, vóór hij de snede naar alle regelen der kunst toebracht met het 2 centimeter diep aangezette mes, daarbij een stukje van den kraag des boezelaars heeft afgesneden. Een grondige visitatie van den stal heeft eerst na een kwart jaar plaats gehad, terwijl men voordezen — afgezien van de zeer oppervlakkige opname door de commissie — aan een dusdanig iets hoegenaamd niet gedacht was.

De heer afgevaardigde had ook Juffrouw Maria Küppers daaromtrent ondervraagd, hoe de Buschoff's door aanhoudend zeer onbelangrijke inkoopén in den winkel bij Küppers te doen, hun beletten in het achterhuis of den stal te gaan. Sigmond, Buschoff's zoon had zelfs, wat bij zijnen fanatieken, vromen vader anders niet gebeurde, daar niet-koscher

brood gehaald, terwijl alle huisgenooten van Küppers, uitgezonderd jufvrouw Maria, zich gedurende de Vespers (half 3 - 3 uur) naar den naast zijzjnden dom hadden begeven.

Zij waren toen Buschoff's venster voorbijgegaan, en door hem opgemerkt.

Waarschijnlijk zal mijnheer Baumgardt met de verklaringen des beeldhouwers Kock voor de proppen komen, welke beweerde, op den bewusten dag lang bij Buschoff te hebben zitten praten en drinken!

Maar wat zegt die getuigenis, welker toelichting wij ons voorbehouden, in vergelijking tot de verklaringen der getuigen Mölders, Moll, Heister, Kernder e. m. a.! Of wil men werkelijk doen gelooven, dat eerstgenoemde niet geloofwaardig is, omdat hij bij zwaren arbeid soms een borreltje drinkt!

Dan zou er op 't laatst geen enkele betrouwbare getuige meer op 't platte land te vinden zijn.

Overigens, onze vroeger aangevoerde bewijzen zijn onwederlegbaar.

Later we nu den „Rzichsanzeiger" aan 't woord.

„Burgemeester Schlesz is twee dagen na den moord wegens dringende zaken naar Dusseldorp geroepen, en eerst 20 Juli naar Kissingen vertrokken.

Toen was het onderzoek reeds lang in handen der gerechtelijke organen.

Dat den heer Schlesz in het algemeen niets verweten kan worden, hebben wij bereids opgemerkt. Trouwens is hij het geweest, die later den „Staatsanwält" zeer beslist de gevangenneming van Buschoff aanried. **Behalve** de politiecommissaris Wolff, had bij het onderzoek zijn ambtgenoot Vorhülsdong een werkzaam aandeel.

Daarbij traden echter velen op, die zich den schijn eener ambtelijke opdracht gaven, maar ontwijfelbaar door de Synagoge gezonden waren, en als zoodanig hebben medegewerkt tot het bereiken van den verkregen uitslag. Over dit punt, en over de verstandhouding der Rabijnen in Krefeld met den „Oberstaatsanwalt" in Keulen en andere personen in Kleef, zullen bij gelegenheid nog meerdere onthullingen worden gedaan."

Het onderzoek in de beruchte zaak was intusschen nog in 't geheel niet gesloten.

De „Germania" zegt daarvan: „Bij gemeenschappelijk besluit der rechters van instructie en de „Staatsanwaltschaft" is de beschuldigde Buschoff uit de gevangenis ontslagen.

Het besluit der rechtbank is nog niet in behandeling. Daar bestaat dus nog altijd hoop, dat de openbare behandeling voor het gerecht zal leiden tot algeheele opheldering.

Het ware zeer wenschelijk in het belang der openbare rust, en tot bedaring van de geschokte gemoederen, zoo eene openlijke verklaring de valsche en overdreven geruchten logenstrafte.

Wilde echter het gerecht overeenkomstig zijn overtuiging, geraken tot eene volgens het besluit der onderhandeling te doene opschorting, dan zal naar onze onwrikbare overtuiging, de zaak nog niet tot eene definitieve eindbeslissing gebracht zijn.

Met vertrouwen hopen wij veelmeer, dat weldra de bevoegde rechter zal aangewezen worden, om door 't aanvoeren der geldige rechtsmiddelen, de aangelegenheid ook ter beslissing in hooger instantie te brengen. Voorloopig moet de beslissing der rechtbank worden afgewacht. Intusschen heeft, zooals de „Xantenerbote" meldt, den vorigen Vrijdag de kommissaris van 't ministerie van justitie vergezeld van den „Oberstaatsanwalt" van Keulen met den eersten „Staatsanwalt" uit Kleef een onderhoud gehad."

„Wij voegen daar nog bij, dat we in 't bezit van eenige vrij uitgebreide inlichtingen zijn, die enkele dingen, der zaak betreffende, in een gansch bijzonder licht stellen.

Voorloopig zullen we er geen gebruik van maken, voor eerst, omdat wij niet zonder noodzaak tot opzweeping der zeer onrustige gemeederen willen medewerken; en ten andere, wijl we vast overtuigd zijn, dat Z. E. de Minister van Justitie zich de geheimzinnige geschiedenis zal aantrekken en meer van nabij bezien, de processtukken opvorderen, om degenen, die soms hun plicht niet gedaan hebben mochten, ter verantwoording te roepen.

Er schijnen waarlijk in deze zaak krachten de hand te hebben, waartegen de Pruisische Justitie in 't belang van het behoud harer onaantastbaarheid met beslistheid dient op te treden. Opdat echter omtrent den stand onzer zaak geen twijfel heersche, verklaren wij uitdrukkelijk, dat wij evenmin den ritueelen moord pleiten, als iemand van een overtreding beschuldigen willen. Wat wij verlangen, is alleen opheldering der zaak, en dit spoedig, in het belang van de rust der bevolking."

Het „Volk" merkte toen zeer juist op:

„Er is alzoo iets bereikt:

Men verkondigt in een orgaan der overheid, dat nog geen eindbesluit is genomen betreffende de opschorting der behandeling. Wij verheugen ons daarover, doch moeten met de herinnering aan het verwaand „gemeenschappelijk besluit der rechters van instructie en de „Staatsanwaltschaft" de vraag stellen, waarom men voor de invrijheidstelling niet een uitspraak der raadskamer heeft ingewonnen.

De „Neue Preusz. Ztg." (Kreuzzeitung) eindelijk richtte tot de regeering deze sterksprekende verklaring, welke echter tot heden insgelijks zonder ambtelijk antwoord bleef:

„Vraag omtrent den ritueelen moord. Wij richten tot de koninklijke Pruisische Justitie het dringend verzoek, het resultaat der gerechtelijke onderzoekingen, welke tot vrijlating van den Joodschen slager Buschoff te Xanten geleid heeft, zoodra mogelijk in zijn geheel openbaar te maken. Ons Duitsch volk heeft er recht op te verlangen, dat de schanddaad, de moord op Joanchen Hegemann, waarvan als dader door de volksmeening wordt aangewezen de Jood Buschoff, ambtshalve in het duidelijkst licht wordt gesteld.

Meer dan twintig onwraakbare getuigen hebben den verdachte met hun verklaring ten eerste bezwaard.

De Berlijnsche „kriminalkommissar" Wolff heeft door navorschingen op de plaats zelve, een den Joden nagenoeg overtuigend bewijs geleverd,

Buschoff beproefde aanvankelijk zijn alibi te bewijzen, doch moest weldra hiervan afzien.

Bovendien bracht het gerechtelijk-geneeskundig onderzoek aan het licht, dat de moord slechts gepleegd kan zijn, door eenen geoeffenden slager, en dat het lijk van den knaap geheel bloedeloos was. —

Dientengevolge bestaat er verdenking dat een lid van dat volk, waarvan 700000 de gastvrijheid genieten in het Duitscherijk, tot joodsch-ritueele doeleinden een Duitsch christenknaapje vermoordde.

De toegeeflijke behandeling des Jodendoms, waartoe men zich sinds in onze provincie beijvert, kan echter niet zoo ver gaan, dat men van het algemeen volksverlangen naar opheldering en inlichting omtrent dit voorval, eenvoudig geen notitie neemt.

Evenzoo kan het slechts in het belang van het Joodsche volk zelfe zijn, wanneer, zoo de verdenking ongegrond is, een ondubbelzinnige, recht duidelijke uiteenzetting van ambtelijke zijde volgde.

Zoolang dit niet geschiedt, kan het ons niemand euvel duiden, dat we ons aan de zijde der volksopinie scharen, en aan Buschoff's schuld gelooven, even goed als wij nog heden het bedrijven van den ritueelen moord op Corfu als bewezen achten

In vele opzichten komt die te Corfu met dien te Xanten overeen.

In Griekenland kwam het niet tot een gerechtelijk onderzoek, omdat gevreesd werd, zooals een rijksafgevaardigde in een aan ons gericht schrijven onomwonden verklaarde, dat het proces der van den moord aangeklaagde Joden zou eindigen met hunne veroordeeling. Een zoodanig verloop had natuurlijk een groote Jodenvervolging veroorzaakt. Dat begreep het internationaal Jodendom ook, en daarom zon men op middelen, om de Grieksche regeering te brengen tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek, en daar de Grieksche Staatsfinanciën zeer afhankelijk zijn van de Europeesche beurs, bereikte men zonder veel moeite zijn doel.

Staat nu ook het Deutsche Rijk op een gelijken trap van afhankelijkheid van het Groot-Jodendom, als dat kleine en zwakke Griekenland?"

Het „Leipziger Blatt" ontving daarop de volgende mededeelingen uit Xanten:

„De Joden zoeken nu, waar het schandaal Buschoff het politiek „brandpunt" wordt, door allerlei lage onderstellingen, een geschikten bliksemafleiwer te winnen, ten einde langs dezen omweg de openbare meening fijntjes om den tuin te leiden. Dit verfoeilijke spel, dat niet genoeg kan gebrandmerkt worden, is echter zeer duidelijk merkbaar. Van af den beginne trachtten de daarbij belang hebbende Rabijnen — hun namen zullen nog vastgenageld worden — leden der familie Hegemann als verdachten voor te stellen. De te Xanten verschijnende, door een aanzienlijk Katholiek geestelijke geredigeerde „Bote für Xanten" schrijft daaromtrent: „Xanten 2 Januari.

Kleef maakt ons opmerkzaam op een gemeene handelwijze, waarbij men ook Hollandsche bladen misbruikt heeft. De Echo van het Land van Cuijk bevatte onder dato 26 December vorig jaar het volgende bericht:

„De familie Buschoff, aangeklaagd van den moord te Xanten, zal in Februari voor het gerecht verschijnen. Het kan echter gebeuren dat

de zaak een heel andere wending krijgt, nu door invloedrijke Israëlieten ter kennis van den „Staatsanwalt" is gebracht, het feit dat de moeder van het vermoorde kind, haar man (den stiefvader) in een twist in een zeer ongunstig daglicht heeft gesteld."

Dezelfde of soortgelijke melding vindt men ook in andere Hollandsche bladen. De laagheid der insinuatie gaat alles te boven.

Vooreerst is de schrijnwerker H. niet de stiefvader, maar de vader van het vermoorde kind; en ten tweede heeft diens vrouw er nooit aan gedacht, een verdenking tegen haren man uit te spreken. Men behoeft slechts een vluchtige persoonlijke en lokale kennis, om de algeheele onhoudbaarheid van hun smadelijk optreden in te zien.

Van welke zijde de bladen van den naburigen staat werden geïnspireerd, begrijpen diegenen 't best, die weten, hoe vele anonyme brieven met soortgelijke verdachtmakingen naar Xanten, één zelfs van Crefeld uit, den schrijnwerker H. zijn toegezonden.

H. heeft te zijner tijd dien brief bezorgd bij den „kriminal kommissar" Wolff, ten einde zoo doende onder de oogen der Staatsanwalt schaft te worden gebracht

Dit tot verdediging der eer des braven vaders.

Zoover is het reeds gekomen, dat de Rabijnen ongestraft de gemeenste geruchten in omloop durven brengen.

Maar de waarheid zal toch zegevieren! Als het waar is, dat de ongelukkige moeder zich naar Berlijn wil begeven om de keizerlijk-koninklijke tusschenkomst in te roepen, en een groote behoudingsgezinde dagbladredactie haar eerlijke zaak uit een te zetten, zullen de geheime steuners der zaak Buschoff weldra bemerken, dat zij vergeefs zooveel geld hebben verspild.

Had inspecteur Wolff slechts een braaf Christen doen gevangen nemen, voorzeker deze zou weldra voor de gezworenen hebben terecht gestaan.

Maar slager Buschoff zou het te slecht bekomen, zich aan de vuurproef, waartegen hij gewis niet bestand is, te onderwerpen.

Het laatste woord in dit schandaal is voorwaar nog niet gesproken.

Ook de „Germania", de Xantensche „Bote" e. a. sluiten zich aan bij dit protest tegen de pogingen der Joden, de zaak in den doofpot te stoppen.

Het genoemde Hollandsche blad heeft echter openlijk erkend, de dupe te zijn geworden van een Joodsche misleiding.

De „Neue Deutsche Zeitung" brengt nog meer zakelijke stukken, die hare zegslui op de plaats der misdaad hebben verzameld. Zij schrijft: »Naar den stand der zaak te oordeelen, schijnt het ongelooftlijk toe, dat de betrokken rechtbank niet het oor leent aan zulke tegenwerpingen.

In de eerste plaats, is het aan Z E den Minister van justitie von Schelling, spoed te maken, en het daarheen te leiden, dat de familie Buschoff, die zich reeds heeft doen voorstaan op hare protectie, op grond van de bewijzen, gestaafd door meerendeels beëdigde getuigen, voor de gezworenen worde gebracht.

Daar men juist dezen minister, te recht of ten onrechte laten wij

daar — meermalen eene zekere sympathie voor de Joden heet verweten, bood zich voor hem hier de gelegenheid aan, door een doortastend optreden zich van allen blaam te zuiveren. Buschoff en andere Joden hebben zelfs verteld, dat de minister met de belanghebbende Rabijnen in correspondentie heeft gestaan, en diensvolgens toezeggingen deed, die, als werkelijk in vervulling waren gegaan, dit bevreedend resultaat van het onderzoek zeker hadden doen voorzien.

Nog zonderlinger beweringen werden van joodsche zijde uitgesproken tegen den heer Herrfurth, den minister van Binnenlandsche Zaken, om trent de meest uitgebreide bescherming aan bepaalde personen voor de Xantener Joden uitdrukkelijk toegezegd. Volgens Buschoff waren al die vreemde commissarissen slechts door Joodsch drijven gezonden, en is het alleen aan een onvoorzien toeval te danken, dat de keuze juist op den inspecteur Wolff is gevallen. Aan zulke geruchten moet een einde komen!

Vele Joden hebben na Buschoff's gevangenneming hun misnoegen over het onbevooroordeeld optreden van Wolff te kennen gegeven.

De Jood Izaak zeide zelfs: van een man als deze, die toch op hunne kosten werd gezonden, had men zoo een' misslag niet kunnen verwachten. De daadzaak, dat deze commissaris alzo van wege de Frankfurter en Berlijner rabijnen is gezonden, en wel op Israëls kosten, geeft alreeds te denken, en bewijst duidelijk, dat het Jodendom ook in dezen ritueelen moord, evenals in Tisza-Eszlar, Corfu enz zich met den vermoedelijken dader vereenzelvigd heeft.

Als een christen soms wegens bankbreuk wordt aangeklaagd, wie bekommert zich dan om zijn zaak? Bemoeien zich dan ook geld- en rabijnencomités er mede, om den loop van het onderzoek voor te schrijven, of loopen onze geestelijken dan ook naar minister en rechtbank, op dat den beschuldigde toch geen haar van 't hoofd gekrenkt worde?

De kuiperijen gedurende het onderzoek, de openlijke werkzaamheid ten gunste van den zoo zwaar onder verdenking liggenden slager, boezemen groote bezorgheid in.

Nu de heeren ministers van af den beginne zoo bereidwillig de verdachte voorstellingen der rabijnen aannamen, is het ook hun plicht, nu de openbare meening in opstand, in verzet komt tegen het optreden der plaatselijke rechtbank, met denzelfden ijver juist omgekeerd te handelen, en niet te dulden, dat zij, met voorbijzien van de acte van beschuldiging door Wolff opgesteld, tot de orde van den dag over gaat!

Dat er pogingen zijn gedaan om de zaak in den doofpot te stoppen, zullen wij bewijzen!

Is het niet ten zeerste te verwonderen, dat, toen den 29sten Juni het geslachte kind bij de slachterij van Buschoff werd gevonden, de eerste „Staatsanwalt" van Kleef het verzuimde onmiddellijk ter plaatse te verschijnen en dat onderzoek persoonlijk te leiden? Met recht verklaarde de „Xantener Bote", deze nalatigheid onverantwoordelijk voor dien ambtenaar.

Beteekent zoo'n gruwelijke moord dan niets? Of is het niet der moeite waard de drie mijlen van Kleef naar Xanten af te leggen, als op klaarlichten dag een onschuldig Christenkind naar de regelen der kunst geslacht en bloedeloos wordt gevonden in een koestel?

Dit punt vereischt een deugdelijke opheldering, die wij door deze tegenverklaringen willen uitlokken.

Maar het meest ongehoorde, het meest wonderlijke blijft, afgezien van Buschoff's vrijlating, de daadzaak, dat ofschoon de volksmeening hem van den aanvang af beschuldigde, trots dit geen onmiddellijke huiszoeking plaats had!

De „Bote”, die zeer beslist zich tegen de handelwijze der rechtbank verklaart, merkt heel leuk op (28 Dec):

„Onmiddellijke huiszoekingen hadden wellicht betere uitkomsten opgeleverd!” en zij slaat den spijker op zijn kop. Wat zal men er van zeggen, als aanzienlijke lieden naar den burgemeester loopen en rondweg verklaren: „Buschoff is de moordenaar!” Reeds de plek der misdaad levert den onpartijdige een verpletterend bewijs; en immer menigvuldiger worden de bewijzen der schuld van den slager. Waarom ook is het slachthuis, aan den koestal belendend, en daarmee door een quasi achterdeurtje verbonden, niet op staanden voet doorzocht?

Wordt er echter voor het huis van een christen een vermoorde gevonden, dan is het gerecht onmiddellijk aanwezig, om het meest nauwkeurig plaatselijk onderzoek in te stellen; en in 90 van de 100 gevallen, heeft er een voorloopige arrestatie plaats. Bij den slager Buschoff daarentegen, ten wiens gunste — zijn geloofsgenooten uitgezonderd — op 10 mijlen in 't rond niet één stem zich verheft, werd echter, God weet waarom, van een lokaal onderzoek en een gevangenneming „uit beginsel” afgezien, en daarmee der openbare meening een slag in 't aangezicht gegeven!

Wie zal dit duister raadsel oplossen? En toen in October, dus drie maanden na de daad, eindelijk de heer Wolff verscheen en het verzuimde herstellen wilde, waren natuurlijk de zichtbare sporen der misdaad in 't slachthuis en den kelder niet meer te vinden!

De regeeringsgezinde «Germania» knoopt hieraan deze overwegingen vast:

„Wij willen ons voorloopig niet leenen tot verbreiders der beschuldigingen, doch zijn volkomen overtuigd, dat, zoo zij gegrond zijn, de verkeerde handelwijze van den gemelden »Staatsanwalt» ontwijfelbaar zijnen rechters nog de handen vol zal geven. Zouden, zooals de «Neue Deutsche Zeitung» beweert, de boven voorgestelde getuigen benevens de bewijsstukken door den inspecteur van politie Wolff bijeengebracht niet waardig zijn, verhoord, of nagezien te worden, dan moet de verbazing ten top stijgen over zulke handelwijze, die op verschillende gronden word gelaakt.

Wij willen intusschen niet verder op dit punt ingaan, zonder vooraf gehoord te hebben wat het officieele verslag behelst, door den bevoegden rechter opgemaakt.

Aan onze opmerkingen van gisteren voegt de «Freizinnige Zeitung» toe:

»Er wordt een zonderlijke rechtspraktijk aangevoerd.

De «Germania» verlangt dus, dat, ofschoon de rechtbank verklaard heeft, dat een voortzetting dezer zaak ongerechtvaardigd is, ze toch voort-

gang hebben moet, al zou het slechts zijn om valsche en overdreven geruchten den kop in te drukken.

Daarmede zou men alzoo de gerechtelijke vervolging afhankelijk maken niet van den beschuldigde, maar van de wijze, waarop door een derde misschien een voorwendsel benut wordt, tot verspreiding van valsche, overdreven geruchten. Het moge tot een bevredigende rechtspleging komen.

De «Freizinnige Zeitung», noemt zich er van verzekerd, dat het ons zoomin als haar te doen is iets op de rechtspleging af te dingen, maar zij moge evenzoo overtuigd wezen, dat wij zeer deugdelijke gronden bezaten voor hetgeen we gisteren meldden. We geven ook haar evenals der «National Ztg.» en haar partijgangers den raad, in deze eigenaardige aangelegenheid niet al te zeer naar een bepaalde zijde over te hellen, opdat het haar somwijlen niet te moeilijk valle, den terugweg te vinden.

Wij echter zullen ons, ver van alle verzoeking en houdend, van welke zijde zij ook komen, onophoudelijk den eisch stellen: Licht, helder licht in deze duistere zaak te brengen, en niet te rusten, vóór het veto over den moordenaar van het onschuldig kind is uitgesproken. —

De „Kreuz-Ztg” brengt onderwijl heden avond het volgende telegram uit Frankfort a[M onder de oogen harer lezers: „Het gerucht loopt hier, dat de in de Xantensche moordgeschiedenis betrokken joodsche slager Buschoff, tot herstel van gezondheid naar het zuiden is vertrokken.”

Hetzelfde centrumsorgaan schrijft verder:

„Het is zeer bedroevend, dat, zooals uit voorgaande aantekeningen blijkt, de onder de Xantensche bevolking heerschende opgewondenheid, door het zenden van den rechter van instructie Brixius, tegen wien een zeker wantrouwen bij het volk bestaat, nog meer verhoogd wordt, doordat hij in beraad trad met den voorzitter der Synagogen Oster gedurende het getuigenverhoor, iets wat het volk zich niet kan verklaren. Zoo doende wordt het tegenovergestelde van het voorgenomen doel bereikt. Daar Brixius de schoonvader is van Buschoffs verdediger, had men aller meest verwacht, dat een ander rechter zou zijn belast geworden met het nieuwe onderzoek, om toch de onpartijdigheid en eerlijkheid van het gerecht niet in 't minst in twijfel te doen trekken. En de „Reichsbote” voegt er bij: „Waar is nu Buschoff?” Eenvoudig is natuurlijk, wat laatst weer de Keulse Ztg van 't geschokte aanzien van 't gerecht wist te verhalen. Dit moet niemand, dan de justitie zelve doen ontstellen; allerm minst dengene, die op verbetering van gebrekkige vormen aandringt, wat herstel van het aanzien der Justitie zou verschaffen.

Toen eens onder de regeering van Frederik Willem I, de rechters van Königsberg een persoon wegens een onbeduidenden diefstal deden ophangen, en een adellijken schurk lieten loopen, was het aanzien des gerechts zeer gedaald; maar toen Frederik Willem I met Relais naar

Königsberg kwam en de rechters met eigen hand kastijdde was het aanzien der justitie weder geheel hersteld.

Eén rechter maakt nog geen justitie."

Het blad der rabijnen de »Jüdische Presse'', doet omtrent den Xantenschen kindermoord het volgende lezen: ». . . 1) dat het de joodsche gemeente te Xanten was, die bij adres aan den Minister van Binnenlandsche Zaken gericht, de overkomst vroeg van een bekwaam Berlijnsch „kriminalkommissar'' en de kosten daarvan (700 Mark) gedragen heeft; 2) dat de „kriminalkommissar'' Wolff niet de aanklacht van moord, maar den onvrijwilligen manslag heeft vastgesteld; 3) dat onmiddellijk na den moord op den knaap, in Xanten en omstreken vlugschriften werden verspreid, waarin de Joden als daders werden aangewezen, en tevens een zinnebeeldige voorstelling werd gegeven van den „ritueelen moord'', als die b.v. te Tisza-Eszlar, Skurz en Corfu verbreide geschriften inhielden." In recht en billijkheid, het moet argwaan opwekken tegen een Minister van Binnenlandsche Zaken, die op de voorstelling misschien eener belanghebbende Joodsche gemeente politieorganen der hoofdstad terugzendt, en die bovendien laat bezoldigen uit joodsche gemeentekassen.

Na de meer dan treurige ervaringen in Skurz en Neu-Stettin op gedaan, moest men zich tot dergelijke dubbelzinnige bekentenissen niet meer laten verleiden. Op de betreffende gerechtsorganen moet de wetenschap, in 't openbaar in dienst der Synagoge te staan, vooral ontmoedigend werken.

Wat nu de Xantensche Jodenpetitie aangaat, 't is waarlijk onbegrijpelijk hoe men aan het Ministerie van Binnenlandsche Zaken er gevolg aan heeft kunnen geven.

Men herinnere zich slechts het feit! De openbare meening beschuldigt luide den slager Buschoff, den moord op het knaapje gepleegd te hebben. In plaats, zooals 't toch behoort, den verdachte dadelijk in arrest te nemen, stelt men — naar den wensch zijner geloofsgenooten, op hun kosten, en op hun aandringen eerst een Krefelder (Vorhülsdong) en daarna een Berlijner „kriminalkommissar'' (Wolff) ter beschikking!!

Maar de Joodsche lastgevers hadden hier buiten den waard gerekend: Het is onwaar, zooals zij nu in hunnen begrijpelijken ijver beweren, dat mijnheer Wolff de aanklacht op onvrijwilligen doodslag stelde!!

De lijkschouwing heeft in niets bewezen, dat het kind, na de kunstmatige slachting, niet meer leefde. Daar is dus ongetwijfeld van geen moord sprake.

Had Wolff bij toeval een christen ingerekend, dan voorzeker zou de Joodsche pers, die thans zijn acte van beschuldiging met de haar eigene onbeschoftheid als een „samenraapsel'' durft schelden, eenstemmig bravissimo geschreeuwd. De ergernis die zich van de Xantener en ook Berlijner Joden meester maakt over de teleurstelling in hunne verwachting die de commissaris hun bereide, laat zich gemakkelijk begrijpen.

Van welken aard echter de verwachtingen geweest zijn, bewijst de leugenachtige bewering der „Jüdischen Presse'', dat kort na den „rituee-

ten moord" zinnebeeldige voorstellingen daarvan te Xanten verkocht werden, wat ook de Xantener „Bote" verklaart.

De rabijnen mogen het staande houden, in de niet-joodsche kringen is er echter niets van gemerkt.

Daarin ligt opgesloten, dat de rabijnen de bedoelde illustraties voor eigen rekening hebben aangeschaft, en onder de joden zooveel mogelijk verspreid — om later met des te meer succes te kunnen doen onderstellen, dat de gansche moord berust op een anti-semitisch geknoei.

Dit talmudistisch spel is te goed te doorgronden, om er ernstig bij te blijven! In ieder geval echter heeft het genoemde rabijnenblad, dat overigens in de zaak zeer betrokken schijnt, zich zelve en der Synagoge door dusdanige tegenwerpingen een slechten dienst bewezen. Dat zal de uitkomst leeren. —

De oogenschijnlijk geïnspireerde mededeeling der „Germania", dat het onderzoek in de zaak Buschoff nog niet gesloten is, heeft te Xanten en in het gansche Rijnland eenen zeer pijnlijken indruk gemaakt. Overal vraagt men zich af, hoe met dit feit de bedekte vrijlating des beschuldigen is te rijmen.

De overtuiging wint immermeer veld, dat het hoofdzakelijk te doen was een geschikte uitvlucht te zoeken.

Als het Kleefsch gerecht, voor zoover het door den rechter van instructie Brixius en den „Staatsanwalt" Baumgardt wordt vertegenwoordigd, het werkelijk daarom te doen was, het bloedige raadsel toch nog te ontwarren, waarom beijverde men zich dan op zoo opvallende wijze de verdachte familie Buschoff misschien zonder eenige zekerheids- of borgstelling, te laten vertrekken? Waarom heeft men niet voor 't minst in deze zoo heldere zaak, waar toch van honderden tenlaste leggingen van den meest concreten aard ook niet één enkel aannemelijk tegenbewijs is tegen over te stellen, een geldig gerechtsbesluit geeischt, zooals dat bij zoodanige hoofdovertredingen in 99 van de honderd gevallen pleegt te gebeuren? — Het is overigens een feit, dat tengevolge van deze en andere onthullingen te Kleef over de behandeling en den gang van zaken insgelijks eenstemmig den staf gebroken wordt.

Van den beginne af heeft men het onderzoek gehuld in een ondoordringbaar donker.

Geen proces wegens hoogverraad kan ooit met meer geheimzinnigheid gevoerd zijn als dit onderzoek. Dit is zoo waar, dat b. v. Kleefsch heeren van 't gerecht, welke anders zoo nauwkeurig op de hoogte gehouden worden van den gang der zaken, thans eerst door de pers eenige bijzonderheden omtrent de zaak Buschoff hebben vernomen!

Dat verborgen houden is zelfs zoo ver gedreven, dat men eigenlijk niet weet, welke der talrijke getuigen zijn beëdigd, laat staan, welke verklaringen zij onder eede hebben afgelegd!!

De heeren Brixius en Baumgardt schijnen het daar op toe gelegd te hebben, altijd een uitweg voor zich zelve open te houden. Buiten hen, schijnt nog de „rechtsanwalt" Fleischhauer goed op de hoogte van den vreemden loop der behandeling te zijn geweest, ten minste op 't Kleefsch raadhuis werd verteld dat juist dit heer voor de belangen der

familie Buschoff zoo ijverig is opgetreden. De op vrije voeten gestelde slager heeft zelve in Neuss, waar hij kennissen trof, verklaard, dat hij daarvoor mijnheer Fleischhauer eeuwige dankbaarheid verschuldigd was!

En wie is nu die heer Fleischhauer, die als „Anwalt” natuurlijk slechts zijn plicht heeft vervuld? Zijn schoonvader, de rechter van instructie Brixius, zal het best het noodige licht over de zaak kunnen doen vallen. Een eenvoudige loochening zou, wat dit punt betreft, dien heer niets geven, wjl hem desnoods het bewijs geleverd zal worden.

Mijnheer Brixius zelf is, zooals heel Kleef weet, een magistraat, van wien men, zonder hem te beleedigen, gerust kan zeggen: dat hij voor de hem gestelde taak niet berekend is. In de hem nabestaande rechtsgeleerde kringen loopt omtrent hem zelfs een spotachtig Epitethon ornans, dat deze feiten in meer krachtigen vorm weergeeft. Hoe kwam men er toe een zoo bejaard heer de behandeling van zulke gewichtige aangelegenheid toe te vertrouwen?

Zoo het onderzoek opnieuw mocht worden voortgezet, wordt de minister van justitie dringend verzocht de zaak aan meer ervaren mannen over te laten. Wat anderzijds den eersten „Staatsanwalt” Baumgardt betreft, deze heeft zich, zooals bereids genoegzaam is opgemerkt, van af het begin onmogelijk gemaakt.

Een openlijk aanklager, die eerst acht dagen (!) na zulk een gruwzamen moord ter plaatse der misdaad verschijnt, die met veronachtzaming van de grondbeginselen der rechterlijke plichten klaarblijkelijk met tegenzin optredend — die in plaats van, zooals het toch zijn plicht was, de onwraakbare getuigen te steunen, slechts er aan dacht hen door een barsche behandeling te ontmoedigen, — een zoodanig aanklager is zeker niet de aangewezen man, om in de duistere zaak 't noodige licht te doen schijnen. Door toedoen van den heer Baumgardt is er een belooning tot 1200 M. gesteld op de ontdekking van den lagen dader, waardoor de openbare meening als 't ware een slag in 't aangezicht is toegebracht. Hij vervolgde ook met bevel tot inhechtenisneming den vagebond Matje Degen, met de bemerking, hij is uit Maijen afkomstig, — ofschoon hij daar werkelijk niet thuis hoort! Ook heeft mijnheer Baumgardt in 't geheel niet er aangedacht de juridische zijde van de zaak Buschoff eens na te gaan. Hoe wilde hij nu later, zoo het eens tot behandeling voor 't gerecht gekomen ware, de aanklacht volhouden, waar hij zich tegenover de getuigen in een bijna vijandige verhouding heeft gebracht? Hij meende zeker de opgewonden gemoederen tot kalmte te brengen, door eerst zich krachtig tegen een vervolging van Buschoff te verzetten, hem dan in de Kleefsche gevangenis door de daar wonende Joden „koscher” eten te doen bezorgen, om hem ten slotte, zonder een besluit der rechtbank, onder verwerping van het zwaarwegend bewijsstuk, bijgestaan door collega Brixius in alle eer weder op vrije voeten te stellen.

Het schijnt hem beter bij zijn jonge vrouw te bevallen, dan wel op de plaats waar de misdaad gepleegd werd; want zoo vaak hij te Xanten kwam, maakte hij den meest mogelijken spoed om weer huiswaarts te kunnen gaan. — En waar doolt nu de familie Buschoff rond?

Het is bewezen, dat Buschoff na zijn vrijlating niet meer te Xanten is

teruggekeerd, maar in gezelschap van meerdere vreemde Joden uit Berlijn en Frankfort, moet hij in de richting van Keulen zijn vertrokken.

Er bestaat reden tot twijfel, dat men den aardigen kerel weer opvangen zal!

De te Xanten verschijnende «Bote», meldt in zijn pas uitgekomen nummer: Xanten, 22 Januar. „In de laatste dagen heeft de rechter van instructie de «Landgerichtsrat» Brixius uit Kleef, in zake den hier gepleegden kindermoord het getuigenverhoor op nieuw doen aanvangen.

We meenen het bij 't rechte eind te hebben, als we deze hervatting van werkzaamheden het gevolg noemen der aanwezigheid van den Commissaris van het ministerie van Justitie. Buitengewoon heeft het ons verrast, ja de bevolking in opschudding gebracht, dat de rechter van instructie reeds den eersten dag behalve den burgemeester Schesz ook — — — den voorzitter der Synagoge A. Oster (!!!) in verhoor nam.. Bij het betreden van Küpper's woning liet de eigenaar, de heer K., verzoeken, dat mijnheer Oster zijne bezitting verlate. Daartegen protesteerde echter de rechter van instructie krachtig, en de voorzitter der Synagoge bleef. Ook onzen waardigen burgemeester bevreemdde het ten sterkste dat bovengenoemd heer opgeroepen werd. Wij maken melding van dit feit, omdat het ons uit de beste bron is verschaft.

We zouden de werking er van slechts verzwakken, wilden we er een kritiek aan toevoegen.

Naar eigen ingewonnen informatiën durf ik de juistheid van dit bericht in alles bevestigen. Het genoemde locaalblad heeft bij de behandeling van Buschoffs zaak altijd de grootste omzichtigheid in acht genomen, en alleen daaromtrent die mededeelingen gedaan, welke aan zijn geeerden geestelijken uitgever te voren ontwijfelbaar als gewaarborgd voorkwamen.

Het moet voorzeker iedereen treffen en in zijn meening tegenover Brixius verscherpen, als men verneemt dat ook genoemd blad insgelijks zijn geduld verliest over de vooropstelling van dien rechter van instructie. Men vraagt zich nu af, in welke hoedanigheid hij den voorzitter der Synagoge Oster heeft opgeroepen. Onmogelijk toch als deskundige, die hem omtrent zekere looze streken, en ook van technische grepen bij het slachten zou moeten inlichten; en nog veel minder als getuige, want tot nu toe is van dit heer in het hangende proces slechts sprake geweest, voor zoover hij in vereeniging met de rabijnen uit Krefeld, Berlijn en Frankfort al zijn krachten inspande, om den hem intiem bevrienden slager Buschoff te ontrukken aan de klauwen der justitie. Oster heeft bij deze vrijspraak het grootste belang.

Hij was het die er dadelijk zorg voor droeg, dat den mede verdachten vagebond Matje Degen, en later der familie Buschoff „koscher” eten in de gevangenis werd gebracht.

Hij was het verder, die mondelings en schriftelijk tegen de vele te Xanten verschenen Christenen verdenkingen heeft geoperd, blijkbaar met het doel daardoor Buschoff te dekken. En dezelfde jood wordt nu door den rechter van instructie beleefd uitgenoodigd om op de plaats der misdaad de ambtsverhandelingen bij te wonen!!!

Dit is zoo waar den spot drijven met alle rechten en plichten vanden ambtenaar. Dat is buiten alle kritiek!!

Men ga na; een bij de vrijspraak zeer veel belanghebbende Jood, die door de volksmeening reeds veroordeeld werd, kan onbevoegd een blik werpen in de geheime ambtsverhandelingen, en dreigt den getuige-raads-lid Küppers te „massregeln”

Het zal aan den „Reichs—Anzeiger” zijn, onze zeer verontruste, opgewonden bevolking ook omtrent dit raadsel de voldoende opheldering te verschaffen.

Het moet tot zijn eer gezegd worden, burgemeester Schless verborg zijn bevreesding niet over dezen stap, maar sloot zich direct bij de te Xanten heerschende openbare meening aan. Het is onmogelijk, weer te geven, wat men over die uitnoodiging zelfs van de rustigste, de kalmste burgers hooren moet.

Naar den stand van zaken te oordeelen zou men veronderstellen, dat Oster als mede-beschuldigde werd opgeroepen. Volgens op feiten gegronde beweringen van getuigen, hadden de Joden reeds enkele dagen voor 't plegen van den moord op 't Christenkind, op zeer verdachte wijze des nachts bijeenkomsten gehad, in Buschoffs woning met elkaar overlegd, en zoo doende den indruk gemaakt, dat allen bij de misdaad betrokken geweest zijn.

Een geloofwaardig persoon heeft reeds ten raadhuize getuigt, dat hij zekere Xantener joden na den moord heeft beluisterd, en gehoord, hoe zij met elkaar er over spraken, dat tegen Buschhoff niets zou bewezen kunnen worden! Hieruit volgt, dat de met het onderzoek belaste rechter zeker geen rede kan hebben, om juist dien voorzitter der Synagoge quasi als volijverig dienaar er bij te halen.

Na een zoo eigenaardige handelwijze, zal het niemand verwonderen, als Brixius in het eind, naar het voorbeeld te Skurz, misschien nog een Katholiek in plaats van Buschhoff zal veroordeelen. Reeds gedurende den gang van het onderzoek werden ons vele verrassingen bereid.

Waarom zou men ons de gevangenzetting van eenen Christen als een geschikte bliksemafleider, besparen? We verwijzen hier naar het wedervaren der getuige, vrouw Kernder, die, ofschoon van onbesproken gedrag, met de haren tot een geruime gevangenisstraf en een geldboete werd veroordeeld, omdat zij het niet wilde dulden, dat de Joodsche slachtersvrouw Bruckman haren zoon, die „Hep” had geroepen, op ruwe wijze mishandelde. De jodin had hem om de ooren geslagen, en had daar voor een flink pak slaag ontvangen. En trots dezen overdreven eisch kreeg de katholieke vrouw Kernder (een verzwarende getuige tegen Buschhoff) voor deze gewelddadige bestraffing zes weken hechtenis en de overige betrokkenen tot 50 Mark boete — en dat voor dezelfde rechtbank, die in de zaak Buschhoff zulke minzaamheid tegenover de Joden in acht neemt. Hoe in 't algemeen dit proces beoordeeld werd, kan men zien uit de omstandigheid dat vele aanzienlijke burgers een verzoekschrift om gratie voor die vrouw bij de hoogere autoriteiten hebben ingediend. Algemeen is men overtuigd, dat het beter voor haar en haar zoon ware afgeloopen, zoo ze vroeger den slager Buschhoff niet hadden bezwaard door hun verklaringen.

Naschrift: Oster had even als in 't begin de onderstelling uitgesproken, dat zich het kind wellicht bij 't vallen" (!) tegen den wanmolen op een zeis den hals had afgesneden! En toen dit voorwendsel geen ingang vond, werden de ouders zelve de daders genoemd. . . Zij hadden toch te veel kinderen! Juist deze infame, deze gemeene laster, die terecht door ons, „de Boten” en de „Germania” is gebrandmerkt, is het uitvloeisel wel van hetgeen de Synagoge beweert. Later werden door deze en dergelijken, meerdere andere burgers als de verdachten aangewezen. Wij volgden het spoor van 't looze drijven, der listige streken tot dusverre, en leggen nu voor een wijle de pen ter zijde.

Van al die geheimzinnige gebeurtenissen wist het meerendeel van 't Duitsche publiek zoo goed als niets, want de gezamenlijke dagbladen, die direct of indirect in verbinding met de joden staan, bewaarden, als op hoog bevel, een diep stilzwijgen.

Toen indertijd te Bochum dat berucht vervalschingsschandaal werd ontdekt, geraakten de gansche liberale en radicale pers buiten zich zelve van zedelijken toorn, en maandenlang kon men lezen van belastingontduiken en stempelvevalschen.

In de Xantensche zaak echter blijft alles zwijgen. Is dit dan een onpartijdig optreden? Te Bochum had men slechts met een christen te doen; Buschoff de slager echter is een jood! Daarin ligt het onderscheid. — Dat de zaak overigens niet ten gunste van Israël dreigde te eindigen, kon de ingewijde reeds uit deze moedelooze, geheel onjoodsche handelwijze der joodsche pers gewaar worden.

Hadden de joden slechts een weinig meer voet gekregen, dan hadden wij kunnen hooren, hoe het wereldblad des heeren Mosse, het „Berliner Tageblatt”, zijnen tegenstanders had overladen met de meest gezochte schimpwoorden en smaadreuen. Niets daarvan. En zoo ging het overal.

Men kan het den sociaal-demokraten anders niet betwisten, dat zij met zekere handigheid de maatschappelijke misstanden voor het bereiken van hun doel weten aan te wenden. Maar in het Xantensch geval heeft de gewone scherpzinnigheid hen verlaten.

Zij hebben, juist als de liberalen bladen, niet durven doordringen in de joodsche geheimenissen, omdat de Joden ook zoo goed thuis zijn in de Sociaal-democratie.

Wij willen intusschen het laten zooals 't is.

Een feit is het echter, dat de „Vorwärts”, het Socialistisch centraal orgaan, in den zomer van 1891 het Manché-schandaal naar Ahlwardt's boek aan de kaak heeft gesteld, en dat genoemd blad meer dan eens heeft verklaard niet in 't minst in verbinding te staan met het Jodendom.

Wij drukken een dier verzekeringen hier af; zij luidt:

„En wat een onbeschofte bewering, die ons een zekere voorliefde voor het Jodendom toedicht! Waarheid is: De Sociaal-democratie is niet anti-semitisch, maar evenmin is zij philosemiet!

Het Groot-Jodendom moge zich aan de Beurs, in den groothandel, in de politiek of litteratuur een trotschheid en pocherij aanmatigen, voor ons bestaat niets schooners dan het onjoodsch Grootkapitaal en zijn tegenwoordiging.

Bleichröder en Hanseemann, Gerson en Hertzog, Rothschild en Stumm, Levysohn en Pindter, Bamberger en Kardoff, al deze vertegenwoordigers der heerschende klassen, vinden eenzelfde kritiek, eenzelfde beoordeeling, eenzelfde waardeering.

Dit standpunt heeft veel voor zich; worde het immer ingenomen, wijke men er nooit van af! Daaraan heeft het tot heden wel eens ontbroken.

De Sociaal-demokratie trok wel ten strijde tegen adel- en priesterdom, maar het lieve Jodendom werd echter steeds met minzaamheid behandeld. Van diens schurkenstreken wordt nauwelijks melding gemaakt, terwijl geen woord krachtig genoeg scheen, het Anti-semitismus als een verfoeilijkheid te brandmerken. Recht en billijkheid voor allen in alles! Goed, dan kunnen en mogen de Sociaal-demokraten ook niet het Jodendom den reusachtigsten factor van verdrukking en woeker vergeten te noemen.

Zeër zeker weten ook zij, wat er eigenlijk aan de Joden is.

In zijn nummer van 26 November 1891 schreef de „Vorwärts“:

— Het zal u leeren, zeide Marche-Seule koel, spotachtig lachend, voor de paleizen dier Joodsche dieven, die zich Rothschild noemen, schildwachten te posteerden, in plaats van hen op te hangen; het zal u leeren, die beheerschers der beurs te achten, in stede van hen te pletter te slaan, want — voegde hij er bij, men ware verzekerd, meer dan één fatsoenlijk man te dooden, indien men op goed geluk af midden in den hoop schoot.

Doch, daar van af.

In de Xantensche geschiedenis is de Retualmoord niet de hoofdzaak; ook is het de eerste vraag niet, of een Jood de dader was; veeleer heeft de zaak een zeer ernstig Sociaal-politiek karakter gekregen.

De quaestie is, of de geldmacht „vertegenwoordigd door het Jodendom” door geheime middelen invloed wilde uitoefenen op het onderzoek. Allermint zou de sociaaldemocratie, de vijandin van het kapitaal, daarbij kunnen zwijgen.

Helaas, niet alle Katholieke bladen hebben zich in deze zaak zoo manhaftig, zoo flink gedragen als de „Germania”, „Deutsche Reichsztg”, de „Xantener Bote,” e. a.

Dat geldt hoofdzakelijk voor de Köln. Volksztg, welke jegens Israël een bevreemdende voorkomendheid aan den dag heeft gelegd. Zij merkte nog den 25 Januari ontwijkend omtrent de besliste mededeelingen der „Germania”, des „Boten”, enz. op:

„Tot zoo ver het Xantener blad.

Uit de lezing van deze en andere aantekeningen bekomt men den indruk, dat te Xanten een zeker wantrouwen bestaat tegen de bij het onderzoek het laatst betrokken rechters, en ten andere, dat de openbare meening den slager Buschoff voor den dader houdt.

Zoo'n wantrouwen is bedroevend; ons dunkt, dat er geen genoegzame gronden daarvoor bestaan. Wat zou de „Staatsanwaltschaft” en de betrokken rechters weerhouden kunnen, met alle nauwgezetheid den schul-

dige op te sporen? De volksmeening is nog geen juridisch bewijs, en zonder een zoodanig kan niets met zekerheid gezegd worden. Volgens onze navorschingen is het zóó met de zaak gelegen: of misschien een ander de dader is dan de slager Buschoff, is, na het geen het onderzoek heeft doen zien, niet meer de vraag.

Tegen Buschoff bestaan zware verdenkingen, maar zij schijnen niet van die kracht, om de zaak in openbare behandeling te brengen voor de rechtbank. Men kan slechts den wensch uiten, dat het hervatten van het afgebroken onderzoek zal leiden tot een zoodanig resultaat, dat de gemoederen der bevolking weder gerustgesteld worden.

Voorwaar, 't zou tijd en papier verknoeien zijn, wilde men zich wijden aan een wederlegging van die onhoudbare overwegingen.

Overall blijkt uit, dat het slechts te doen is, den bedreigden slager Buschoff te dienen tot schild, en de voorgebrachte feiten juist anders om voor te stellen.

Dus, zal de „hervatting van het onderzoek” door Brixius thans voeren tot een zekere kalmeering der openbare meening? Met recht gebruikt de „Neue Deutsche Ztg” deze omstandigheid tot de volgende treffende vermaning aan 't adres van den minister van Justitie:

„Naar wij van regeeringkringen met zekerheid vernemen, zullen de afgevaardigden Fritzen en Stöcker in de zaak Buschoff de regeering interpeleeren bij de behandeling van de begrooting van justitie. Met gespannen verwachting ziet men hier het antwoord des ministers te ontmoet. De heer von Schelling weet maar al te goed, dat het centrum zoo min als de conservatieve partij zich zal laten afschepen met een oppervlakkige, nietszeggende verklaring. Dat het hem, nadat 4 weken reeds verlopen zijn sedert Buschoff's vrijlating, nog altijd ontbreekt aan een aannemelijken grond voor de invrijheidstelling, blijkt het duidelijkst uit de treurige stilzwijgendheid „des Reichanzeigers”! Intusschen vraagt men zich af: waarom verzwijgt de minister het ambtelijk rapport dat de geheime „Justizrat” Vietsch uit Kleef heeft meegebracht? Ook kan niemand het begrijpen, waarom hij den rechter van instructie Brixius, omdat deze den voorzitter der Synagoge Oster, in strijd met alle strafwetten, tot bijwoning van het meergenoemd plaatselijk onderzoek had uitgenoodigd, niet ter verantwoording heeft geroepen.

De omstandigheid, dat de schoonzoon van den met de behandeling der zaak belasten rechter, hoofdzakelijk de verdediging des beschuldigten slagers heeft gevoerd, gaf grondige redenen genoeg daarvoor.”

Wijl er misschien naast Buschoff geen sprake van een ander zijn kan, komt de gansche verzwarende getuigenis neer op zijn persoon. Daarom moet hij des te eerder voor de Gezworenen, de alleen bevoegde rechters te verschijnen.

Het meest voor de hand ligt, de onder eede afgelegde en volgehouden verklaring des getuigen Mölders, om niet te spreken van de talrijke overige getuigenissen, die men helaas — God weet waarom — niet eens beëdigd heeft! Op zulke overtuigende bewijzen, worden, zoo 't goede recht voorzit, honderd aangeklaagden in negen en negentig gevallen zonder twijfel naar het schavot of het tuchthuis verwezen.

Behalve het reeds ter schuld aangevoerde, zijn er nog meerdere bewijzen, die volstrekt tegen Buschoff getuigen.

Toen hij op den dag van den moord den te Luttingen, een dorpje nabij Xanten, wonenden grondeigenaar Brants ontmoette ten ongeveer 11 ure in den voormiddag, en wel op den hoek van de Kerk- en Kleef-sche straat, groette deze hem als een goede kennis.

De slager bleef echter zichtbaar verward staan, zag schuw om zich heen en spoedde zich dan als door booze geesten vervolgd snel van daar. De getuige Brants heeft, zooals vier getuigen het verklaren, gedurende het middagmaal, alzoo vóór hij van den eerst om 6 uur 's avonds ontdekten moord kennis droeg, terloops gezegd: Buschoff moet heden iets overkomen zijn, of hij is gek — — —"

Overigens weet men te vertellen, dat Buschoff's vader voor vele jaren, evenzoo de hand gehad heeft in den moord op een Christen-kind. Reeds vaker zijn te Xanten feitelijk christenkinderen op geheim-zinnige, onverklaarbare wijze verdwenen. De „Berliner Lokal-Anzeiger" bericht:

„De knapenmoord te Xanten herinnert aan een zelfde gruweldaad, die ongeveer voor 30 jaren te Dusseldorp is voltoerd. Toen ter tijd bevond zich de schietbaan der soldaten aan den Napoleonsberg, en strekte zich van daar in rechte lijn uit tot den Rijn. De baan was circa 15 voet diep uitgegraven, de schietafstand bedroeg 150 schreden — voor een vuursteengeweer zeer beduidend:

Ter zijde der schijf was een verdekte stelling voor den aantekenaar der schoten.

In die stelling vond men een lief knaapje van acht jaren, gansch bloedeloos. Dat jongetje was de zoon van den kassier der Kleef-sche bank. Alle nog zoo zorgvuldig gedane nasporingen bleven zonder gevolg, en tot heden is de schuldige nog niet ontdekt."

Wie weet, hoe ver ook hierin de Joden de hand hebben gehad?

Nu rest nog de vraag: of eenvoudige, of ritueele moord? te beantwoorden.

Dat de fanatieke Joden feitelijk Christenbloed voor geheime doeleinden gebruiken, blijkt duidelijk uit de honderden processen, waarbij de Joden deswege uit kracht der wet, deugdelijk zijn veroordeeld geworden.

De „Kgl. Leipziger Zeitung" bezorgde daaromtrent onlangs deze actueele mededeeling:

„Zonder mij in den strijd, die over de niet-bijbelsche litteratuur der Joden is ontbrand, te willen mengen, vertel ik hier wat ik eens onder vonden heb. Toen ik nog pastoor was in het Rhöngesbergte, waar zooals bekend is vele joden zijn, trad een door mij in den godsdienst opgeleid meisje J. Voigt, bij eenen joodschen kleinhandelaar G. te K. in dienst. Ik heb hem, daar ik veel te G. kwam, goed gekend: hij maakte den indruk, een achtenswaardig, vrij beschaafd man te zijn, verheven boven alle bijgeloof.

Toen ik genoemd meisje eens met verbonden hand gezien had, vroeg ik na eenige dagen hare moeder, die ik toevallig trof, waarom het meisje windsels om de hand droeg. Zij vertelde mij dan: „Daar vrouw

G., de meesteres mijner dochter, ziek is, moest zij den deeg voor de joodsche paaschkoeken bereiden, wat ze ook deed. Daarbij maakte G., de huisheer, voortdurend gekheid met mijne dochter.

Toen zij hem met de hand wilde afweren, wondde zij zich aan een pennemes, dat G. in zijn hand verborgen hield. Dadelijk wilde zij het deegmaken staken, en heengaan om het bloeden te doen ophouden; maar G. en ook zijn vrouw zeiden, dat het niets was, en dat ze met de bloeddende hand gerust den deeg kon gereed maken; ja, zij dwongen haar bijna daartoe.

Na dit verhaal vroeg de moeder: of de Joden daarbij misschien aan zeker bijgeloof hechten? Ik had toen ter tijd zoo min als vrouw V. van de bloedbeschuldiging tegen de joden gehoord, en was en ben nog sterk gekant tegen elken godsdienst- of rassenhaat. Maar ik kon het toch niet goed van mij afzetten: als eene welgestelde, vrij beschaafde jodenfamilie uit bijgeloof het bloed van een 15-jarig christen-meisje doet vermengen met den paaschkoek-deeg, dan laat het zich begrijpen, wat men van de dweepzieke, ruwe jodenbevolking in Galicië, Polen, enz te wachten heeft, welke niet, als deze familie, onder den onbewusten beschavenden en louterenden invloed der Christelijke begrippen ideëen staat. — Er kunnen toch in zekere kringen der joodsche bevolking nog heimelijke overleveringen bestaan, die wellicht hun oorsprong vonden in den Moloch- of Baäldienst der oude tijden, en door het buitengewoon taai vasthouden aan traditiën tot op heden in 't geheim behouden bleven.

Dat de zieke vrouw G. er zoo levendig belang in stelde, het bloed van het christen-meisje met den deeg te vermengen, heeft het vermoeden in mij gewekt, dat zulk mengsel met dat „bijzonder vocht” wellicht herstel van ziekten schenkt.

W. 28 Januari

W. K.

De Katholieke Kerk bezit twee heiligen, welke insgelijks door de fanatieke Joden levend zijn geslacht. Dienovereenkomstig heeft nog voor weinige dagen de pauselijke Osservatore er op gewezen, dat het feit van den joodschen ritueelen moord door de Civiltà Cattolica, het echt wetenschappelijke overzicht der Roomsche Curie, in een reeks van bijdragen met schriftelijke bewijsstukken is uitgemaakt, en dat beweringen van het tegendeel, als van bisschop dr Kopp, prof. Stark en andere philosemieten, juist in het Vatikaan nooit ernstig konden opgenomen worden.

Inderdaad is het beweren van dr Kopp herhaaldelijk heftig aangevallen en bestreden, en wel wegens zijn in het oog vallende onwetenschappelijkheid. De Civiltà verklaarde herhaaldelijk, Kopp noch Stark zijn bevoegd over zulk eene strijdvrage een oordeel uit te spreken, omdat zij niet over de noodige kennis der Hebreëwsche letterkunde en godgeleerdheid beschikken kunnen.

Weldra zal in deze wederlegging der opperste overheid wetenschappelijk recht gedaan worden.

Naar aanleiding van den Xantenschen moord heeft een aanzienlijk pauselijk blad de lange lijst der den joden bewezen christenslachten opnieuw openbaar gemaakt, en aan de vermetele vervalsching door

het Sceptisch Weener dagblad herinnert, dat drie dagen vóór de uitspraak in Tisza-Eszlar — waarschijnlijk met het doel om te misleiden, op een dwaalspoor te brengen — de bewering verkondigde, dat het heilig college, m. a. w. de kardinalen, in officieele zitting verklaard hadden, de ritueele moord bestaat slechts in een ziekelijke verbeelding. Juist en bondig wordt dat beantwoord door de pauselijke pers. Zij zegt: »Het praatje waarmede het Weener dagblad aankomt, is een uitvinding der joden; het heilig college heeft, in tegenstelling van 't geen gemeld dagblad zeide, eenstemmig verklaard, dat zulke joodsche ritueele moorden, volgens zijn overtuiging nog voorkomen.

Bovendien heeft de Curie een herdruk bezorgd van de Dissertazione apologetica sub martirio del B. Simone da Trento 1747, der artikelen van 1881/82 van de Civiltà Cattolica, der gedenkschriften van Morero, Riccio, da Spina Canisio en anderen, welke toenmaals, zooals het door ons besproken joodsche vakblad heeft uitgemaakt, in een Vatikaansche drukkerij verschenen. Weinigen tijd daarna werd in Prato een nieuwe uitgave bewerkt, die echter weldra door de joden werd opgekocht en vernietigd. De zaak Bernstein, een kandidaat-rabijn die christenknapen tegen belooning bloed aftapte en ze daarna geslachtelijk mishandelde, is, afgezien van Skurz en Corfu, het nieuwste bewijs er voor, dat christenbloed in de joodsche geheime wetten nog een zekere rol speelt.

Hoe komt het dat joodsche krankzinnigendokters naderhand den veroordeelde voor zinneloos verklaarden? Snijdt zich Sem misschien ooit zijn eigen haviksneus af? Waar gansch Israël met zijn milliarden het hoogste belang er bij heeft zulke gebeurtenissen tot iederen prijs te verhelen, kan een zoodanige loop van een proces geen verwondering baren.

In de Skurzer geschiedenis pleitte de »Staatsanwalt" Schlingmann, een broeder des redakteurs van het »Berliner Tageblatt" eigenaar R(uben) Moses, ten gunste der Synagoge, en te Breslau sprongen semitische zielkundigen in de bres.

Men weet, hoe veel moeite men zich geeft, als 't noodig is Israël te beschermen.

Een uitgebreide verhandeling over de joodsche ritueele misdaden bevat bovendien het bekende leerboek van »Karel Paasch, Een joodsch-Duitsch gezantschap in China" waaruit de vriendelijke lezer veel leeren kan.

Nadat bewezen is, dat zulke gruwelen werkelijk voorkomen, rijst de vraag, of Buschoff den Knaap Johan Hegemann, in wiens jeugdige frischheid zich zijn vrouw vroeger herhaaldelijk had verlustigd, met godsdienstige doeleinden heeft vermoord?

Het standpunt dat de schrijver inneemt, verhindert hem in deze zaak een afdoend, wellicht voorbarig oordeel uit te spreken.

Ieder onpartijdige doe omtrent dit hoofdpunt voor zich zelve uitspraak.

Het overige is de zaak der Gezworenen, voor wie Buschoff moet gebracht worden, indien de staatsregeering zich niet aan zeer ernstige politieke aanvallen wil blootstellen.

Hier spreekt geen politicus, geen jodenverdelger, maar de ambtshalve verdediger der ongelukkige moeder van den vermoorden knaap

Daar het arme, doch eerbare lieden geldt, die niet bij machte zijn, zelve recht te zoeken in hooger beroep, is het de bedoeling door deze oproeping het openbaar geweten der slapende gerechtigheid genoegdoening te verschaffen.

Schrijver wendt zich daarom tot alle partijen, tot allen die een hart bezitten, met het dringend verzoek, er toe mede te werken, dat de gezworenen rechten mogen tusschen Buschoff en de om voldoening vragende schim van den vermoorden knaap!

Xanten, einde Januari 1892.

Nu het onderzoek in den Xantener kindermoord in een nieuw stadium is getreden, en door besprekingen in den Pruisischen Landdag een verhoogde belangstelling heeft gewonnen, voegen wij der oplage van dit boekken, dit aanhangsel toe, waarin de stand der zaak, zooals die nu is, duidelijk wordt gemaakt.

Xanten, medio Februari 1892.

De schrijver kan niet anders dan zeer tevreden zijn over de uitwerking die zijn eerste betoog heeft ten gevolge gehad.

De weder gevangenzetting van Buschoff op den 8 Februari jongstleden, hoewel hij zich reeds buiten alle gerechtelijke vervolging waande; de aanstelling van den onlangs van Kleef naar Keulen overgeplaatsten „Landgerichtsrat“ Birk tot rechter van instructie, in plaats van den bekeuden Brixius, (hij was immers de schoonvader van dien „Rechtsanwalt“ Fleischhauwer, die tegen een zware belooning op listige wijze door de rabijnen gewonnen was ter verdediging); — eindelijk de smadelijke nederlaag van den opperbeschermer der joden Rickert 't zijn allemaal zulke glansrijke gevolgen, dat wij vol vertrouwen den verderen loop van dit sensatie-proces volgen, en den uitslag afwachten kunnen.

Minister von Schelling heeft zich beijverd, het grootste deel onzer rechtmatige eischen nog aan den vooravond van de interpellatie over de Xantener gebeurtenissen, in te willigen.

't Is te hopen, dat hij, om zich bij derde lezing niet opnieuw aan parlementaire aanvallen bloot te stellen, nu ook naar plicht en geweten daartegen wake, dat de behandeling tegen Buschoff, onder den druk van klinkende argumenten, niet andermaal op niets uitloopt.—

Heinrich Rickert uit Dantzig heeft, tengevolge van bepaalde afspraken met de betrokken rabijnen, deze merkwaardige verhandelingen met

overleg „besneden”, zooals een joodsch blad uit de hoofdstad zoo smaakvol, zoo fijn opmerkte. 't Was zijnen lastgevers er klaarblijkelijk om te doen, de afgevaardigden Fritzen en Stöcker voor te zijn bij hun interpellatie. Het was hun streven, om mij evenzoo van een beunhazen uitdrukking te bedienen, de zaak Buschoff, welke de op zeer grove dwalingen betrapte Joden als een steen op de maag ligt, door een geschikt voorwendsel, een handigen draai, op een accoordje te gooien.

Nu collega Rickert zich zoo flink in 't gareel stelt van het Talmudisme, zal de Minister door zijn blijkbaar zorgvuldig voorbereide verklaringen den stempel der wettigheid drukken op Rickert's betoog, en daardoor iederen ernstigen aanval van de zijde des Centrums of der Conservatieven van 't begin af afweren. Het stuk is dan ook volgens program, geheel overeenkomstig den op een tribune aanwezigen rabijnser regisseur opgevoerd.

Alle poppen Rickert, Krause, Munckel en de joodsche gehuurde toejuichers links deden hun plicht.

Geloof men aan hetgeen het beruchte dagblad van Levysohn en Ullstein's »Berliner Zeitung» vertellen, dan heeft de minister Von Schelling met »ijzige voorwerpelijheid en onvergelykelijke bezadigheid» de aanvallen van Stöcker, Cremer en Fritzen afgeslagen, en een schitterende zege bevochten!

In waarheid echter heeft de strijd tot een heel ander, juist omgekeerd gevolg geleid. De minister, die toch anderhalve maand tijd gehad heeft ter voorbereiding, was niet bij machte trots den besten wil der wereld, en, aangemoedigd door het gejuich der joodsche huurlingen links, ook slechts op één punt onze eerste vertogen te weerleggen.

Gedrongen door de in de akten weergegeven feiten, moest hij veel meer tegen wil en dank de hoofdpunten van onze bewijsvoeringen als in rechten geldig erkennen.

Volgens de officieele aantekeningen heeft hij 't volgende gezegd:

„De wonde getuigt door een krachtige, geoefende hand te zijn toegebracht; zij verried echter niet die wijze, welke bij het slachten van dieren volgens de joodsche godsdienstige wetten wordt toegepast.”

De spreker beriep zich bij deze merkwaardige wederlegging op de akten van het onderzoek opgemaakt. Daarbij zij opgemerkt, dat zij niet geheel overeenstemt met de feiten.

Van den minister zal niet gevergd worden, dat hij -- er van bewust, volgens de stukken bewezen feiten averechts voorstelt.

In ieder geval klopt deze zijne bewering, welke door het Jodenheir links met zulken bijval begroet werd, niet met de door den „Oberstabartz“ dr. Steiner afgelegde verklaring. Ook de Chirurg Rennings, die het kleine, tot in de hersenen bloedeloze lijk met Dr. Steiner eerst onderzocht had, en later ook deelnam aan de gerechtelijke schouwing, zal, voor 't geval 't noodig is, onder eede verklaren, dat de voormelde bewering des ministers iederen zakelijken grond mist.

Zelfs volgens het gevoelen van den »Kreisphysikus» von Mörs en den »Kreiswundartz» von Orsoy is van een zoodanig onderscheid nooit sprake geweest. Met het oog op de zekerheid waarmede de heer von Schelling

zijn beweringen uitsprak, kon men vermoeden, dat later, om beter Buschoff te kunnen verlossen, opzettelijk een verbitterde verklaring in den geest van de Joodsche verdediging zou gereed gemaakt worden.

De minister vervolgde: »Aan ijverige nasporingen tot het vinden van den dader heeft het niet ontbroken.

Allereerst is de gerechtelijke en gevolmachtigde rechter onmiddellijk opgetreden.

Het is niet juist, wat de geachte afgevaardigde Stöcker aanvoert, dat de plaats der misdaad eerst den 4 Juli is bezichtigd; het plaatselijk onderzoek is kort na de daad, naar ik meen, daags na de ontdekking ingesteld, en dien dag heeft zich ook een vertegenwoordiger van den eersten „Staatsanwalt” uit Kleef, derwaarts begeven. Tevens hebben geheime agenten medegewerkt tot het opsporen van den dader.”

Ook hier ontbreekt zijn betoog elke zakelijkheid, welke men bij zulke ambtelijke inlichtingen toch nooit zou veronderstellen.

Honderden getuigen, waaronder burgemeester Schlesz, zullen onder eede verklaren, dat de Kleefsche „Staatsanwalt” Baumgardt, op wien spreker oogenschijnlijk gedoeld heeft, niet denzelfden dag, dat is 29 Juni, ook niet den volgenden dag, maar eerst 8 dagen later ’t goed vond te Xanten te verschijnen!

Onmiddellijk na het vinden van ’t lijk was het plaatselijk gerecht aanwezig, en eerst daags daarna verscheen »Assessor” Claessen met de gerechtelijke Commissie, welke echter een huiszoeking bij Buschoff evenmin heeft ingesteld, als de heer Baumgardt op 6 Juli, die zich, wat te bewijzen is, slechts vergenoegde met een oppervlakkige bezichtiging. In ’t algemeen, is het groote onderscheid tusschen huiszoeking en bezichtiging in het debat niet scherp genoeg uitgekomen. Een huiszoeking in strafrechtlikenzin, d. i. een grondig radikaal doorsnuffelen van alle hoeken en kanten, heeft eigenlijk eerst na vele weken door den inspecteur Wolff plaats gehad. Met recht heeft de »Xantener Bote” deze ongehoorde nalatigheid aanstands zoo scherp mogelijk gebrandmerkt.

Ook een zakelijk onderzoek op de plaats waar ’t lijk gevonden is, heeft eerst de heer Wolff ingesteld.

Over de vraag, waarom Buschoff zonder een besluit der rechtbank werd vrijgelaten liet de minister zich in ’t geheel niet uit! En toch ligt juist daarin het gewichtige, dat over het op sleeptouw houden der zaak het juiste licht doet vallen.

§ 196 der regeling van ’t strafproces luidt: »Heeft een voorloopig onderzoek plaats gehad, dan beslist het gerecht of de behandeling te openen of den beklaagde buiten vervolging te laten, of de behandeling voorloopig te schorsen.

De „Staatsanwaltschaft”, draagt te dien einde de stukken met haar voorstel der rechtbank voor. De voordracht tot opening der gerechtelijke behandeling geschiedt door het indienen eener aanklacht.”

Daarom waren de heeren Baumgardt en Brixius ongetwijfeld verplicht geweest, voor Buschoff’s ontslag de beslissing der rechtbank in te roepen.

Het ware noodig geweest hier den minister kleur te doen bekennen. Naar we hopen zal deze betreurenswaardige leemte, die de geheele behan-

deling het kenmerk geeft van oppervlakkigheid, bij de derde lezing nog aangevuld worden.

Het is verder niet overeenkomstig de feiten, als de heer van Schelling volhoudt, dat hij bij het zenden van den „Geheimrat” Vietsch naar het oord der misdaad, handelde onder den invloed der openbare ongerustheid.

Niet den 15den Januari, zooals hij zeide, maar reeds den 5den Januari zijn te Leipzig, Berlijn, enz., protestmeetingen belegd.

Den 3 Januari ook verschenen reeds de eerste onthullingen der «N. D. Ztg.» Ook daarin ligt dus een tegenspraak met de bestaande feiten.

Maar reeds den 10 Januari werd de ondersecretaris van Staat van Nebe-Pflugstädt door een tot het Centrum behoorend afgevaardigde omtrent de moordgeschiedenis ingelicht; deze vermaning stond echter in verhouding tot de werkzaamheid des heeren Vietsch als oorzaak en gevolg.

De heer Von Schelling vergist zich dus, zoo hij nu doet, als had hij uit eigen beweging die opdracht gedaan.

De heer von Schelling zeide verder: „Ik heb in dit oogenblik mijnerzijds de behoefte gevoelt, mij door inzage der stukken over den stand van zaken nauwkeurig op de hoogte te stellen. De stukken konden echter te Kleef niet gemist worden, en ik heb toen besloten, een „Rat” van mijn ministerie daar heen te zenden.”

Zeer merkwaardig moet het dengene toeschijnen, die, vertrouwd met zulke verhoudingen, den minister hoort beweren, dat de akten, toen hij inzage verlangde, te Kleef onontbeerlijk waren! Waarom zou het dan niet mogelijk geweest zijn, den 10 Januari, toen Buschoff, dank zij de bemoeiingen der heeren Brixius en Fleischhauer, reeds lang op vrije voeten gesteld was, die akten per telegraphisch bevel opgevraagd te hebben? In gerechtelijke kringen zal deze voorstelling, door den minister onmogelijk ernstig gemeend, waarschijnlijk tot levendige verwondering aanleiding geven. Zij is inderdaad ook bevreemdend.

De weder gevangenzetting van Buschoff ware zeker nooit gevolgd, als de betreffende familie niet eenen advokaat gevonden had, die de rechtbank tot hervatting had genoopt. En als de heeren Rickert en Munckel — welke laatste buiten zijn rol vallend — rondweg van den door Buschoff gepleegden kindermoord sprak, tegen voeren, dat deze de onderzoeksstukken slechts oppervlakkig kon kennen, zoo mogen zij door de meer dan verlegen, en gedeeltelijke met de feiten niet overeenstemmende beantwoording des heeren von Schelling tot andere, betere inzichten gekomen zijn. Dat overigens Rickert als meer bepaald lasthebber van de bij het gansche verduisteringsproces betrokken rabijnen heeft gehandeld daarvoor getuigt reeds alleen het feit, dat hij zoo juist bescheid wis omtrent den quasi afloop van het Corfu-proces, om niet te spreken van andere belangrijke omstandigheden, welke juist hen, die rabijnen en Buschoff aangaan. Hij heeft daarbij den minister van binnenlandsche zaken een slechten dienst bewezen, toen hij op de zoogenaamde konkelarijen wees, welke, zooals de Joden zich er op beroemd hadden, juist onder zijn ressort waren voorgekomen. Eindelijk heeft de heer von Schelling

nog verklaard, dat de „Staatsanwaltschaft” een nieuwen bewijsgrond tegen Buschoff heeft gevonden, en op grond daarvan hem heeft doen arresteeren. Het moet wel ieder verwonderen, dat de minister heeft nagelaten dien nieuwen bewijsgrond nader te omschrijven.

Men ziet hier uit, hoe zeer Buschoffs welzijn zekeren lieden na aan 't harte ligt. Anders pleegt men zulke onthullingen, als door de gevangenneming des aangeklaagden 't gevaar voor verduistering uitgesloten is van ambtelijke zijde der pers te doen toekomen, en hier wordt een bestaand geval als met voordacht verzwegen! Dat geeft inderdaad wat te denken!

Ook de ondersecretaris van Staat von Nebe Pflugstädt schijnt in zijne antwoord op Stöcker's rede op de feiten, zoover die volgens de stukken gewaarborgd zijn, slechts een geringe mate gelet te hebben.

Hij verklaarde: „De schuur, waarin men het lijk vond, ligt niet direct achter Buschoffs huis, maar onmiddellijk achter het huis van haren eigenaar, iemand, die in eene andere straat, loodrecht op die straat uitlopend waarin Buschoff woont, verblijf houdt.

„Nevens diens woning voert een staldeur naar den hof des eigenaars — Küppers heet hij geloof ik. Door deze staldeur is het iedereen mogelijk in de schuur te komen.”

In werkelijkheid bevindt zich de schuur, welke eigenlijk aan geen straat grenst, zoowat 10 passen van Buschoff's slacht — en woonhuis, en staat dus middellijk door een achterdeur daarmede in verbinding. De Jood behoeft slechts over de kleine, ongeveer 1½ kwadraatroeden groote plaats te gaan, om ongezien aan de meest openstaande staldeur te komen. Op de andere zijde van 't aan Küppers behorende stukje grond woont insgelijks een Joodsch slager, met name Bruckmann; deze kan door Küpper's tuin ook heel gemakkelijk door een achtergang in de schuur komen. De laatste loopt niet uit op de nieuw gedoopte straat „de moordenaarsstraat” waar Buschoff woont.

Mijnheer von Nebe moet dus van de plaatselijke gesteldheid in quaestie een zeer flauw begrip hebben. Wanneer het geldt, de volksvertegenwoordiging over zulk een gewichtige vraag de meest deugdelijke ophelderingen te geven, mogen dergelijke misleidingen, zulke dwalingen niet voorkomen; te minder nog, daar zulks uit haren aard tot op zekere hoogte een verlossing van den jood ten gevolge hebben moest.

Mijnheer von Nebe moest zich voor het begaan van een zoo groven misslag behoed hebben; eerstens, wijl hij als vroeger rechter in de Kleefsche rechtbank van de plaatselijke gesteldheid op de hoogte zijn kon, en tweedens, wijl Buschoff en de andere Joden wellicht ten onrechte er op geroemd hebben, dat juist hij, in persoonlijk verkeer met de rabijnen, een groote welwillendheid voor hen aan den dag heeft gelegd!

Wat de vermelde achterdeur betreft, ook zij vormt tegen Buschoff een verzwarende omstandigheid.

Vrijdag, 26 Juni, had Wolf Buschoff onder voorwendsel op Sabbath door zijnen steenhouwer Wesendrup door ontijdig werken lastig gevallen te worden, zijnen buurman, de koperslager Ullenboom, verzocht, die deur tot het slachthuis dicht te spijkeren. De deugniet Siegmund Buschoff had

zelf de nagels bij den schrijnwerker Hegemann gehaald, en waren die door Ullenboom zelf omgeklonken. 's Zondags echter, toen het gemeenteraadslid Küppers ter kerke ging, bemerkte hij, dat de deur van het slachthuis openstond! 's Woensdags, toen Ullenboom daarover ondervraagd werd, vertoonde de intusschen — in ieder geval door Buschoff — weer vernagelde deur geheel andere spijkers, dan hij er in geslagen had.

Geen gezworene zal echter geloof slaan aan Buschoff's uitvlucht omtrent zijn twist met Wesendrup. In een stad als Xanten, waar overal politie te vinden is, heeft men niet noodig een deur dicht te spijkeren, om een lastigen arbeider van het lijf te houden.

Zou misschien de minister toen hij van een nieuwen bewijsgrond sprak, ook hierop gedoeld hebben? Dan zou ook dit scherp met de gegeven feiten collideeren, want deze deurgeschiedenis heeft reeds van af t' begin eene gewichtige rol gespeeld in deze zaak.

De heer von Nebe beweerde ook, dat de verdenking aanvankelijk rustte niet op Busschoff, doch eerst op een krankzinnige, en daarna op een landlooper (Matje Degen). Ook deze bewering is terstond vernietigd.

Door de betrokken Joden, inzonderheid door den synagogevoorzitter Oster werd op ernstige wijze van deze gruwelijke daad verdacht, de oom van den geslachten knaap, Knippenberg, een onschuldig, goedmoedig idioot.

Ook niet 't geringste is daarvoor aan te wijzen, dat hij, die de kinderen zijner zuster zoo teeder bemint, den 29 Juni eigenlijk zijn kamerken verlaten heeft.

Zelfs Buschoff, langs wiens vensters hij dan noodzakelijkerwijze moest voorbijgegaan zijn, om in de schuur te komen, heeft het niet gewaagd dat te getuigen. Vou Nebe ondersteunt alzoo hier de beweringen van de zelfde rabijnen, die bij den aanvang de smadelijke aanklacht rondstrooiden, dat de eigen, natuurlijke vader, dien zij als stiefvader wilden bestempelen, zijn kind vermoord heeft, om — het klinkt echt talmudistisch — eenen eter minder te hebben!

Onjuist is verder, dan ook Matje Degen eerst als de hoofddader genoemd werd. Van af den beginne was deze, wjl hij den 29 Juni bij Buschoff geweest moet zijn, als de mededader verdacht.

En reeds 3 dagen na den moord bulderde op 10 mijlen in het rond een stem, die Buschoff beschuldigde van de bloedige daad.

Alzoo ook deze tegenwerpig is derhalve niet geschikt de aanvalkelijk bij het onderzoek betrokken gerechtsorganen, welke ook, te dekken.

En dan een laatste hoofdpunt, de „Rechtsanwalt" Fleischhauer, die zoo ijverde voor Buschoff's invrijheidstelling!

Helaas, de heer Stöcker heeft er niet aangedacht dezen gewichtigen naam in het debat te betrekken, om daardoor op noodige en voldoende wijze de in de geheele duistere zaak zoo duidelijk merkbare Joodsche tactiek aan het licht te brengen.

Wat zou de heer von Schelling wel daarop gezegd hebben?

Dr. Bödeker heeft, merkwaardiger wijze trots alles er niet buiten gekund, in naam van het Centrum, der Pruisische rechtspleging, zoover zij den moord van een Katholiek kind betreft, nog bovendien een schitterend votum van vertrouwen teverleenen. Daartegenover moet ge-

wezen worden op de mededeelingen van den „Xantener Bote“, die toch door een aanzienlijk, Katholiek, werkzaam geestelijk wordt uitgegeven, omdat daaruit blijkt, dat de katholieke bevolking aan den Neder Rijn over de handelwijze, het optreden der Kleefsche rechtbank werkelijk anders denkt dan de heer Bödeker.

Genoemd blad schreef n.l. den 10 Februari: »Zonder twijfel is de bevolking dezer streken, uit den aard van haar vreedzaam karakter, rustig, maar ook niets tevreden.

't Volksoordeel over het plegen van gerechtigheid, zooals men dat hier ter oore komt, kan men in 't geheel niet openbaar maken, zonder in onmin te komen met de wet.”

Ook na dit Xantener-debat, wat den Joden nog lang hoofdpijn zal brengen, hielden Kreuzzeitung, Germania, Volk, Staatsbürgerzeitung e. a. aan hun vroeger ingenomen standpunt onveranderlijk vast.

Zelfs de regeeringsbeviende „Reichsbote“ schreef den 11/12 februari:

»De Minister van Justitie wilde het doen voorkomen, alsof hij door het nemen zijner nieuwe maatregelen eigenlijk niet handelde onder den dwang der populaire beweging in zake het proces Buschoff.

Hij bedoelde daarmede zekere eenzijdige besluiten, die hem eerst als bijvoegsel ware toegekomen, en lette daarbij niet op de zeer gewichtige ophelderingen, ook der conservatieve pers, welke reeds lang als gevolg van zuiver zakelijke rechtsoverwegingen den eisch gesteld hadden, waaraan nu de Justitie schijnt te voldoen.

Dat geldt ook van de intusschen opnieuw gevolgte in hechtenisneming van Buschoff, benevens van een ander hoogst belangrijk punt, waaromtrent de „Kölnische Zeitung“ heden te lezen geeft. Volgens haar, was het onderzoek, tot dusverre door den „Landgerichtsrat“ Brixius gevoerd, (de schoonvader van Buschoff's verdediger) van nu af aan den ambtgenoot Birk opgedragen. Wat zal de Jodenbeschermingstroep daarvan zeggen, die nog heden het verzoek om de leiding des onderzoeks aan andere handen toe te vertrouwen, als een „ongehoorde onbeschaamdheid“, een „grove belediging der Pruisische Justitie aangedaan“, aanmerkt?

»Daar schijnt een licht op te gaan in Deutschland.”

En bij de besprekingen „van den strijd tegen de openbare misstanden“ schrijft hetzelfde blad: Gelijkvormig is het met de in den nieuwen tijd veel besproken gebeurtenissen op 't gebied der Justitie, die het rechtsbewustzijn des volks veelvuldig den grootsten aanstoot hebben gegeven.

De verkeerdheden op zich zelf, dat was nog zoo erg is niet, maar bedroevender was het te moeten merken dat zij bedekt en verschoond werden, in plaats van ze goed te maken.

Er zijn mensen, die bij elke openlijke kritieke behandeling van openbare misslagen bij de handhaving van het recht, dadelijk zeggen: Zoo iets mag niet verteld, niet openlijk behandeld worden; dat schaadt het aanzien der rechterlijke macht, en schokt het vertrouwen in de handhaving der rechtspleging.

Dat is echter niet zoo.

Als men wijst op zekere verkeerdheden, om ze met den noodigen ernst te gispen en op verbetering aan te dringen, dan kan dat slechts

dienen tot het verhoogen, het versterken van het vertrouwen in 't geheel, terwijl de bedoelde feilen, als zeer zeldzaam voorkomend worden aangemerkt.

Tracht men die fouten te verhelen, dan woekert het wantrouwen tegen de zaak zelve sterk voort. Frederik de Groote heeft juist daardoor het vertrouwen in de rechtspleging en de regeering gewonnen, door dat hij onpartijdig en op krachtdadige wijze bestaande misstanden aan het daglicht stelde, en ten aanzien van 't gansche volk de nalatigen strafte en wegjoeg. Als men de steeds talrijker wordende klachten over de rechtspleging hoort, zoo als ze dagelijks in de pers, en kortelings ook in den Landdag werden geuit, dan herinnert men zich onwillekeurig zekere gebeurtenissen in Frankrijk voor de groote Revolutie.

Zeer wenschelijk is het, dat spoedig de strijd worde aangeboden tegen de bestaande wanverhoudingen, en onze grootste hoop is ook hierin weder gevestigd op den keizer."

Er zij nog opgemerkt, dat zich bij de genoemde Katholieke en conservatieve bladen sedert eenigen tijd aansluit de vooruitstrevende «Vossische Zeitung», die meer en meer antisemitisch schijnt te worden, en onomwonden onzen eisch tot gerechtelijke opheldering steunt.

Er blijft ons nog een korte verklaring te geven over omtrent het joodsche bloedgeheim, onder verwijzing tevens, naar de voortreffelijke redevoeringen door de afgevaardigden Stöcker en Cremer uitgesproken.

Een daarop betrekking hebbende bijdrage, hoogst belangrijk, maakt een onderwerp van behandeling uit.

In een vergadering der hervormingsclub te Eisleben, sprak dezer dagen de voorzitter, de heer G. Krüger, over „de ritueele moorden der joden en den Xantener knapenmoord".

In het daarop volgend debat mengde zich ook een Xantensch burger die als gast verschenen was, en alle geloofwaardigheid verdient. Hij zei het volgende :

„Nadat ik met belangstelling de voordracht over ritueele moorden der joden gevolgd heb, en van de beteekenis der gevallen in Damaskus, Lutscha, Tisza-Eslar, en zoo meer, overtuigd ben, meen ik op een dergelijk geval te moeten wijzen, dat mij in mijn omgang met de Joden wederveer.

Toen ik op mijn zestiende jaar als handwerksgezel in een kleine stad in Posen woonde, was ik in de gelegenheid met de joden in vriendschappelijk verkeer te geraken.

Die vriendschap werd door den dagelijkschen omgang met hen zoo intiem, dat ik gaarne en herhaaldelijk de uitnoodiging der joden aannam, met hen ter kerke te gaan.

Toen ik den tempel meerdere malen bezocht had, ontving ik op een' Vrijdagavond — het was de tijd voor het Joodsche Paaschfeest — weer een uitnoodiging in den tempel te komen.

De mij vergezellende joden lieten mij eerst aan de buitendeur staan, om mij later binnen te halen. Nauwelijks was ik nader getreden, of mij werd medegedeeld, dat mijn oponthoud in de kerk slechts dan nog toegestaan worden kon, zoo ik »rein« was, en dat ik tot het bewijzen dezer onderstelling mij moest onderwerpen aan een onderzoek.

Terstond verscheen dan ook een oudere jood, omhangen met een groot wit kleed, en een zwart mutsje dragend, die mij verzocht den linkerarm te ontblooten. Ik gaf er zonder kwaad te vermoeden gehoor aan. Daarop bracht de jood met een klein, scherp mes, mij een snede toe aan de binnenzijde van het elleboogsgewricht, en deed het opwellende bloed opvangen in een reeds gereed gehouden schaal.

De andere joden zongen onderwijl Hebreeuwsche liederen. De gekwetste arm werd verbonden, en was eerst na 8-14 dagen weder geheeld. Het litteken was nog zichtbaar, en de spreker toonde het aan de vergadering.

Wat antwoord geeft de regeering nu op verhalen, zooals die kortelings in de »Leipziger Zeitung« werden ingezonden door eenvoudige lieden, die niet in dienst van het antisemitisme, maar op een geheel onzijdig, onpartijdig standpunt staan?

Men moet van lieverlede tot de meening geraken, dat toch wel iets waar is van dat joodsch bloedgeheim — en tot bescherming der Duitsche bevolking, moeten dus wetenschappelijke onderzoekingen daaromtrent ingesteld worden!

De afgevaardigde Cremer bracht bij 't Xantener debat in 't midden:

»Nu nog een woordje over de Xantensche zaak. Ik wil mij in 't geheel niet in die aangelegenheid mengen. Ik vertrouw dat ze bij de Pruisische justitie in goede handen is.

Nu ik echter bemerk, dat de zaak overgeleverd is aan de „Schandaallievende pers“ zooals sommige heeren zeiden, moet ik hun er op opmerkzaam maken, dat niet die pers, maar die aller eeuwen, zoolang er joden zijn, bestendig er op wijst: hier, en daar, en ginds is een moord gepleegd onder zeer geheimzinnige omstandigheden, en dien de tijdgenooten als »ritueel“ kenmerken. Mijne heeren, gij allen kent wellicht het Rijnland, en hebt de Wernerskerk bij Bacharach gezien. Zij is indertijd gesticht, tot herinnering aan eenen knaap, Werner genaamd, die door de Bacharachsche joden onder gelijksoortige omstandigheden moet zijn vermoord, als dat arme jongskens te Xanten.

Men heeft de kerk daar ten zoenoffer voor de misdaad gebouwd. Leest de geschriften; geen eeuw, geen tien jaren kunt gij aanwijzen, waarin niet hier of daar den joden een ritueelen moord wordt ten laste gelegd. Dat zou allemaal schandaallievend geschrijf zijn!

Dan zijn veel Roomsche klassieken ook schimpshot-schrijvers, die van de »gens foetida« en hunne afschuwelijkheden spreken.

Maar ter zake.

In geen een deele is 't te doen partijvragen te stellen, maar 't is hier de quaaestie der beschaving en menscheijkheid, en daarom durf ik bijna te zeggen: het is een geluk — als de treurige zaak eenmaal uit de wereld is — dat zij niet weer in Damaskus of in Hongarije, of in eenen anderen schuilhoek zich voordeed, maar op Pruisischen bodem. Want ik vertrouw, dat onze Pruisische justitie recht zal zoeken en verschaffen! En dit ware ook zeer in het belang der Joden en, zoo ik het zeggen mag, van hun beschermestroep!

Worde deze zaak spoedig opgehelderd, doch hebbe zij niet 't

verloop als de behandeling voor de rechtbank van Damaskus voor welke in 1840 de moord op pater Thomas werd gebracht, wat echter ook leidde tot de ter dood veroordeeling des moordenaars; daar verscheen Mozes Montefiore met hoogachtbaar gevolg en de noodige millioenen in den zak. De Turksche pacha gaf als gevoelvol mensch toe, en de zaak was in den doofpot gestopt!

Mijnheeren, zoo iets mag in ons rijk niet geschieden.

Daarom heb ik het Xantensche geval als een hoogst ernstig behandeld."

De hofpredikant Stöcker zijnerzijds omschreef de quaestie van 't joodsche bloedgeheim op de volgende wijze:

„Dat veelvuldig in den loop der tijden uit bijgeloof en dweepzucht Christenen, voornamelijk Christenkinderen, door de Joden werden omgebracht, daaraan twijfelt niemand, die de geschiedenis grondig bestudeert. Mij heeft een zeer aanzienlijk man verklaard, dat goen der Oostersche diplomaten er wel aan twijfelt, dat in het Morgenland, waar deze gevallen van Christenmoord zeer gemakkelijk aan 't licht kunnen onttrokken worden, menigvuldiger zijn dan men denken zou. Ik wijs bovendien mijnheer Rickert op de zaak Bernstein, die ter eindbeslissing in Breslau is voorgebracht. Daar is duidelijk bewezen dat een leerling der rabijnenschool meerdere kinderen bloed aftapte, die, toen hij gehoord werd, verklaarde: ik heb het gedaan om mijn godsdienstige gevoelens te bevredigen.

Maar dit wil ik toch den heer Rickert zeggen: hier is een zaak in behandeling — hij denkt aan niets, en daarom heeft hij ook niet daaraan gedacht — een zaak, die op één lijn gesteld kan worden met de zaak Buschoff.

Hier bestaat een feit, waaraan niemand twijfelen kan, zelfs mijnheer Rickert niet, ofschoon hij in den troep tot bestrijding van het antisemitisme een der hoofdleiders is.

Op nog iets wil ik mijnheer Rickert opmerkzaam maken. Bij alle processen wegens joodsche moorden aanhangig gemaakt, en die in den laatsten tijd zich zoo vaak herhalen, is het een bevreemdend verschijnsel, dat, nadat de onschuld van den aangeklaagde is vastgesteld, of het proces is opgebroken, nooit de schuldige is gevonden, noch te Tisza-Eszlar, noch te Warschau, noch te Burg, noch in Neustettin — om een soortgelijke zaak te noemen, — noch ook ergens anders; de schuldige verdwijnt. Hoe moet dat, mijnheer Rickert? Anders vindt men den schuldige toch wel, maar bij dergelijke processen nooit. Wanneer dit slechts éénmaal geschied ware, was het gerechtvaardigd, maar het is altijd zoo!

De beroemde Berlijner geleerde dr. Erich Bischoff, zeker geen tegenstander van Israël, merkt op in zijn voortreffelijke wetenschappelijke studie: „De Joden en het Christenbloed".

„Oertel meende in den Talmud zelfs ter plaatse Mischnah VI 7, 2 een bewijs gevonden te hebben, en Daumer (Vuur en afgodendienst der Hebreëuwers) zeide het hem na, „dat de rabijnen het bloed der Heidenen voor rein verklaarden, en zoo, de bijbelsche bloedgeboden beperkend, tot het aanhouden der wreede offergebruiken en bloedgenietingen de noodige speelruimte hebben gelaten."

Die plaats in Mischna getuigt slechts dit, dat, terwijl de joodsche vrouwen door de maandelijksche zuivering (de menstruatie) onrein worden, dat bij een heidin niet het geval is.

De eenige plaatsen, waar van het geoorloofd vergieten van Gojim bloed direct sprake is; zijn: 1) Rabbi Bechai, commentar in Pentatech. Parascha schemini fol. 132 col. 1: Hun (de nietjoden) bloed heeft hij (Jehoval) hun vergund, zooals gezegd wordt (Jes. 60,12): En de Heidenen (Gojim) zullen geheel en al verdelgd worden — 2) Vajikrasabba, fol 146 col. 2; parascha 13;” Hun (der Gojim) bloed heeft hij vergund, gelijk geschreven staat (5 Mos. 20, 16): Gij zult allen dooden 3) Baminidbar sabba fol 229 col. 3: Ieder, die het bloed van een goddelooze plengt, doet een Gode welgevallig werk.

Dat echter met de Gojims en goddeloozen in de eerste plaats, ja uitsluitend de Christenen bedoeld worden, bewijst Eisenmenger I, c 16, 17 onweerlegbaar.

Uit het voorafgaande kan men opmaken, dat de Joodsche wraak-zucht het bloedvergieten tegen over den Gojim (niet-Jood) toelaat.

Edoeh, daaruit kan niet bewezen worden dat het vergoten bloed tot een gansch bijzonder doeleinde geplengd is.

Geloofwaardig voorzeker, is de tot het Christendom bekeerde Joodsche rechtgeleerde Haham als hij zegt: „Zulke moorden als de te Damaskus in 1840 gepleegde, zijn zonder twijfel voorgeschreven; het geheim echter wordt niet in schrift gebracht, en is niet allen bekend, maar mag door »dengene die er kennis van draagt” alleen zijnen zoon worden medegedeeld. Zoo heeft hij het van zijnen vader vernomen.” — Daumer wijst op den samenhang met het oudhebreuwsche afgodisch gebruik, dat met Paschen menschenoffers eischt. Dat juist bij voorkeur kinderooffers werden gekozen, tracht Desportes te bewijzen uit het feit, dat deze als Jezus onschuldig en maagdelijk waren. Dit was ook van toepassing op den in Damaskus geslachten eerwaardigen Katholieken priester Thomas. —

Een desgeleerd getuige, Antonius Margarita, zegt, dat de Joden bloed in hunnen wijn mengen. Deze was de zoon van den opperrabijn van Regensburg.

Volgens hem heeft dat bloedwijn drinken bij de besnijdenis plaats

Niet dringend genoeg kunnen, ter vooroordeels vrije beoordeeling van de zaak Buschoff, aanbevolen worden de grondige, bondige geschriften van Rohling, omdat het wetenschappelijk standpunt der vraag, op grond van zakelijke verzamelingen en aanvullingen der bewijsgronden, daarin ten duidelijkste gekenschetst wordt.

De aangeklaagde slager Buschoff is een overigens algemeen bekend fanatiek jood, wien het gebruik van christenbloed zeer goed kan toe- vertrouwd worden.

Tegenover zulke bewijsvoering als door Rohling is geleverd, blijft de Ganganellistische bul, welke een Berlijnsch rabijn den heer Rickert vóór het debat heimelijk heeft in de hand gestopt, uit een wetenschappelijk oogpunt even onbelangrijk, als andere te Rome door de Joden onbewezen rechtvaardigingen van deze soort.

